Ketabton.com
WWW.KETABONA.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزن سيم

ناول

ليکوال:

نصير احمد احمدي

۱۳۹۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د كتاب ټول حقوق خوندي دي.

د كتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:	اغزن سيم
ليکوال	:	نصير احمد احمدي
برېښناليک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبايل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
کمپوزاو د پښتۍ انځور	:	ن.ا.احمدي
د پښتۍ ډيزاين	:	رضا پارسا
د چاپ شمېراو کال	:	۱۰۰۰ ټوکه -۱۳۹۱ل
چاپ چارې	:	مومند خپرندويه ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

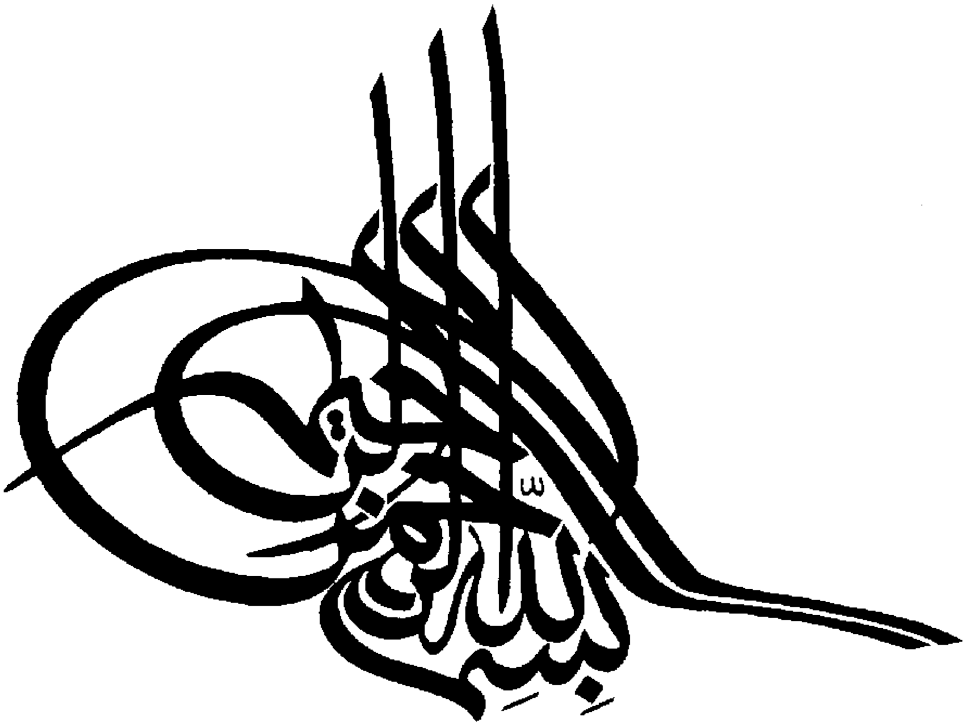

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

کمپیوټر مې چالان کړ، ایمېلونو ته ورغلم، څلور ایمېله ول. درې دفتري او یو هم ناشناخته.
ناشناخته ایمېل مې لومړی وکوت، لیکلي و:
_مرم، د ژوند کیسه مې لیکې؟
ادرس ته مې وکتل، ګډوډ توري لیکل شوي وو. سر مې پسې ونه ګرځاوه، د دفتر ایمېلونه مې ځواب کړل، د مېز پر سر د راډیویي خپرونو پرتومتنونو اصلاح غوښته.
لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ایمېل راغی.
_فکر دې وکړ؟
ومې لیکل:
_ته څوک یې ؟
دقیقه ووته. ځواب راغی:
_ ستا دوه_ درې ناولونه مې له انټرنټه راواخیستل. هیله کوم. د چټ پانې ته ورشه !
هماغسې مې وکړل.
وېې لیکل:
_سلام
وعلیکم. ته څوک یې؟
_ام م م... ضروري ده؟
_هو
_دوه ویشت کلنه یم.
ومې لیکل:
_پوره ځواب نه و.
_ها ها ها...
_ولې خاندې؟
وېې لیکل:
_زما د ژوند کیسه لیکې؟
_نه !
_دوه ویشت کلنه یم.
_دوه ویشت کلنه یې که دوه ویشت کلن؟
_ها ها ها... دومره بې باوره؟
_د باور دلیل؟
ځواب یې رانه کړ.
ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیو وخت مې له یو چا سره چټ کاوه، ځان یې نجلۍ معرفي کړی و، خو وروسته مې ملګری وخوت، تر اوسه مې ځوروي.
څه یې ونه لیکل.
په کیسه کې یې نه شوم ګړی ته مې وکتل، لس نیمې بجې وې، جلسه مو درلوده. یو نیم ساعت وخت یې ونیو، د کنفرانس له سالونه سیده پورته طعامخانې ته وختم، ماسپښین یوه بجه بېرته کمپیوټر ته کېناستم، څو پرله پسې جملې یې لیکلې وې.
ـ د چا چې مرګ نږدې وي، دروغ نه وایي. زما د ژوند کیسه ولیکه، هم به موضوع ومومې او هم به دې نورو ته خیر ورورسېږي. که امکان لري، د ټلیفون نومره دې راته ایمېل کړه.
ومې لیکل.
ـیې؟
نه وه.
نومره مې ور ولیږله.

* * *

تیاره وه، په نیازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نیازبېک د کابل ښار په لوېدیځه څنډه کې پرته سیمه ده، کورونه یې بې نقشې دي، تنګې کوڅې لري، زه هم همدلته په یوه کرایي کور کې اوسم.
دا تنګې کوڅې په ژمي کې د تګ وړ نه وي، بس! د دواړو خواوو د بامونو واوري کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر یې سلامت دري میاشتې په کورونو کې ولاړ وي.
برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خو له بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږدم.
د کوڅې په سر کې نانوایي ته ور وګرځېدم. یوه ډوډۍ مې راواخیسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول.
په کوټه کې راتاو شوم، ټلیفون وشرنګېد، له جېبه مې راویست، سکرین شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ورووړ:
ـهلو!
ښځینه غږ راغی.
ـاوس دې باور وکړ؟
ومې پوښتل:
ـوبښه! څوک یاست؟.
د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ویې ټوخل، ویې ویل:
ـته هېرجن یې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کیسه په سمه توګه ولیکې.
ومې خندل:
ـ ته خو په رښتیا هم نجلۍ یې.
په خندا کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوس خو دې باور راغی؟
ـ تر دې لوی ثبوت !
ـبس نو ، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
غلی شوم، د ځواب له پاره په مناسبه جمله پسې ګرځېدم.
ويې ويل:
ـپه ټلیفون کې غږهاری دی.
ـکورته روان یم، په کلکه واوره خیژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه و لیدلی.
ويې ويل:
ـدلته هم د واورې کمی نشته.
پوښتنه مې وکړه:
ـ چېرته؟
ـپه ایټالیا کې.
د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر څنګلې لاندې کړه، جېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
مقابل لورې وویل:
ـهلو، زما خبرې اورې؟
ـهو
ـنو ولې غلی شوې.
کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
ويې ويل:
ـدروازه نه خلاصېده؟
خندا راغله:
ـسمه جادوګره یې.
ـنه، ما د دروازې غږ واورېد.
ټلیفون قطع شو.
کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخارۍ تر څنګ سهارنۍ ناولې پیاله او ترموز ایښي ول.
اه ! په ژوند کې مې د لوښو له مینځلو ورتې (کرکه) کیږي.
کوټې ته مې وکتل، غالۍ پاکه وه، جارو یې نه غوښته.
لومړی مې تلویزیون ولګاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې یې مظاهرې ښودلې، ویل یې چې په بګرام کې د قرآن شریف د سوځېدو په غبرګون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصویر کې د کرزي او امریکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سرک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
بخارۍ را په زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقیقې وروسته د کوټې لویو ښیښو مړه خوله ونیوله.
د ډېګ غم مې نه درلود، بس، بیګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخارۍ تر څنګ اوږد وغځېدم.
خوند یې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا خته، د بخارۍ یوه خوا سره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلېفون راغی، هماغه نومره وه. ويې ويل:
ـ وبښه، پيسې خلاصې شوې.
ومې ويل:
ـ زه ډېر ګشنه يم؟
ويې خندل:
ـ ولې.
ـ هيڅ ! ما ټلېفون درته ونه کړ.
په خندا کې يې ټوخی ګډ شو، ښه شېبه يې وټوخل، بېرته يې وخندل:
ـ نه، داسې نه ده.
ومې ويل:
ـ دورواغ نه درته وايم، پرون مې نيمه کيلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.
خندا يې زور ونيو، له خندا سره يې بل ښځينه غږ هم ګډ شو، خو روښانه نه راته.
ومې ويل:
ـ دا څوک ده؟
ـ نرسه. وايي چې ډېرې خبرې مه کوه، صحت ته دې تاوان لري.
ومې پوښتل:
ـ ته په ايټالوي پوهېږې؟
ـ نه، خو د هغې ماته ګوډه انګليسي زده ده.
ومې ويل:
ـ څه ناروغي لرې؟
غلې وه، د امبولانس نری غږ راته، بيا يې يو دم وخندل:
ـ بيرې دې ده؟
خبره مې واړوله:
ـ مصرف درباندې راځي.
ځواب مې وانهورېد.
ومې ويل:
ـ هلو.
ـ اورم.
خو په دې ټکي کې مې غريو احساس کړ.
يودم يې وخندل:
ـ هې ! په مصرف پسې يې مه ګرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذې طيارې هم ترې جوړوم، په يوې مياشتې کې يې نه شم خلاصولی.
زړه نازړه مې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې ! مور، پلار، کورنۍ؟

ويې خندل، خو خندا يې ترخه وه. ويې ويل:

ـڅلور مياشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هېڅ هم نشته.

غلې شوه، خو ما يې د ژړا غږ تر ډېره اورېده.

ټليفون قطع شو.

ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې رښتيا راته واېسېدې، ذهن مې پوښتنو نيولی و.

* * *

اند ېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپيوټر روښانه کړ، يو اځې دفتري ايمېلونه راغلي ول. بس ! اته بجې بله جلسه وه.

ورغلم، له همکارانو سره د راډيويي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپيوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې درلودې.

لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح يې غوښته.

اه ! راډيو د اوبو د ژرندې غوندې ده، څلرويشت ساعته چالانه وي، په تېره بيا د نړېوالو راډيو ګانو کار ډېر دقت غواړي. وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بيا مې هم په منډه د ايمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخيستل، پوره دوه ساعته وخت يې وغوښت.

غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپيوټر ته کېناستم. په بيړه مې وليکل:

ـنه يې ! لکه چې پښېمانه شوې؟

درې بجې ځواب راغی.

ـوبښه. معايناتو ته تللې وم، بس ! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.

ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر يوه وخته يو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخير مې زړه طاقت ونه کړ، نومره مې پيدا کړه. زنګ ورغی، خو ځواب مې وانه ورېد.

ښه شېبه ووته، زنګ راغی، ټليفون مې غوږ ته ونيو.

ـهلو

ويې ويل:

ـوبښه، پوليس راغلي ول.

حيران شوم:

ـولې؟

ـبس، ځينې پوښتنې يې رانه کولې، هو رښتيا ، يوه هيله !

ـوايه.

ـګوره !

په خبره کې ورولوېدم

ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:

ـ نو څنګه درته ښکارم؟

ومې ویل:

ـکړېږ سترګې، یوه لویشت پزه او د چونګښې غوندې غټه، اوږده خوله.

خندا یې زور ونیو، ویې ټوخل، په ټوخي کې یې وویل:

ـنه، دومره هم بدرنګه نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پیچلي، ږمنځ پکې بندیږي، بس، یوازې له رنګه، یو څه توره یم.

ومې ویل:

ـښه ! هیله دې یاده کړه !

ویې خندل:

ـهو ! ته ټلیفون مه راته کوه. سمه ده؟

خندا راغله:

ـولې؟

ـهسې، مصرف درباندې راځي.

په خبره کې یې ور ولوېدم:

ـ وړې درته ښکاره شوم؟

ویې خندل:

ـهیله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کیسه لیکې، نو ټلیفون هم باید زه درته وکړم.

ومې ویل:

ـخو زه هم په موضوع پسې ګرځم.

ویې خندل:

ـکه مې دا خبره ونه منې، کیسه نه شته .

ـسمه ده صیب.

خندا یې زور ونیو:

ـمننه صیب.

ټوخي واخیسته، تر ډېره یې وټوخل، بیا یې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت یې وویل:

ـیوه دقیقه.

درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټلیفون یې پر یوه کلک شي کېښود، مېز یا کوم بل څه.

ټیټ غږ مې واورېد، واضح نه راته، خو نارینه غږ و، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره ګډ شو. ښه شېبه ووته، بیا مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وویل:

ـښه، نور؟

ومې پوښتل:

ـ له چا سره خو دې تر څنو ونه نیول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:

ـنه، خو نرسه یې یوه روپۍ کړه.

ـولې؟

ـهیڅ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و، ویل یې چې پولیس یې ولې زما کوټې ته را پرېښي ول.

ومې ویل:

ـنو پولیس څه وایي؟

ـهیڅ! له مانه یې دوې، درې پوښتنې وکړې، خو ډاکټر وایي، دوی دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وکړي. نظر یې دا دی چې ډېرې خبرې درته نېې نه دي.

ومې ویل:

ـ په رښتیا هم ډېره نه غږېږې.

له خندا شنه شوه:

ـنو زه ډېرې خبرې کوم؟

ـنه، یوازې لس دقیقې په ټلیفون کې راسره وغږېدې.

خندا یې زور ونیو:

ـ پوهېږې! دلته داسې څوک نه شته چې زړه ورته تش کړم. دا زوی مړې دومره نه غږېږي.

په خبرو کې یې ور ولوېدم:

ـزوی مړې؟:

ـهو! ولې؟

ـدا خو ډېر کلیوال ټکی دی.

له خندا شنه شوه:

ـهی! ما په کلي کې ژوند کړی.

ومې ویل:

ـخو ته په انګلیسي هم پوهېږې.

په خبره کې راولوېده:

ـدومره بېسواده مې هم مه ګڼه، ادبیات مې لوستې دي.

ومې پوښتل:

ـچېرته؟

ـپه کابل پوهنتون کې.

غلی شوم.

ویې ویل:

ـګوره!

په خبره کې یې ور ولوېدم.

ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه.
ـګوره ! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کيسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه ليکل کيږي.
ومې ويل:
ـسم وايې صيب.
ـنو ته يې دروغ بولې؟
ـنه، خو يوه خبره ده، ما به ټليفون غوږ ته نيولې وي، که به ستا کيسه ليکم؟
ويې خندل:
ـام م م... سمه ده.
غلی شوه.
ومې ويل:
ـاورې؟
ويې خندل:
ـفکر ته مې پرېږده !
يوه شيبه غلې وه، بيا يې وويل:
ـڅټ ښه نه دی؟
ـنه، پردی مزدوري مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنيټ نه لرم.
ـسمه ده، زه به يو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنګه ده؟
ښيښې ته مې لاس ور وغځاوه، غروی مې پرې تېر کړ، د انګړ د دروازې پر سر ژېړ ګروپ ته د واورې لوی بخرکي ور روان ول.
ومې ويل:
ـواوره اوري.
خواب مې وانه وړيد.

* * *

په سبا يې ټوله ورځ مصروفه وم، بس ! دفتر ته يې نوي کسان نيول، د انتخاب واک، ما او زما يوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ماښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول څلوېښت کسه وو، يو ، يو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راويستل، دوی ته مو بايد درې ورځې ورکشاپ نيولی وای، ځکه دفتر يوازې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. داسې کسان چې د راډيويي خپرونو جوړولو ته جوړ وي.
ورځ تېره شوه، خو ما دومره وخت ونه موند چې ايمېلونه وګورم.
لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هګۍ، څو رومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخيستل، يخني وه، سترګو مې اوښکې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برق نه و، د ګاز په ډېبه پورې ترلې جالۍ لوېدلې وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.
بخارۍ مې د ټلېفون رڼا ته ولګوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تیارې خوند رانه کړ، غیرت راته ودرېد، د کوټې په لستونړو کې مې لاسونه ننه ایستل او د باندې ووتم.
سوړ باد چلېده، پورته راته ستورې ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسپکه رڼا یې پر ژېړې تلې سپینې لیکې جوړې کړې وې.
بنډل جالۍ مې راواخیستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولګېده.
وږی وم، هګۍ مې پخې کړې، خو رومې بانجانو یې خوند خراب کړی و، یخ وهلې ول.
د کړایې مینځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نیولی و، کتاب مې راواخیست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.
له ټلېفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسیج و، یوه ملګري مې لیکلي و:
ـ مزې دې وکړې. ها ها ها...
خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.
ورته ومې لیکل:
ـ نه، مزې مې نه دې کړې، ها ها ها...
ټلېفون مې کېښود، خو شنه رڼا یې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و، د نجلۍ نومره وه، زنګ مې ورته وواهه، خو ځواب یې نه راکاوه.
پینځه دقیقې وروسته مې بیا د ټلېفون پر شنه تکمه ګوته ټینګه کړه، لنډ یې وویل.
ـ وروسته ټلېفون درته کوم.
برق راغی، تلویزیون مې ولګاوه، په یوه چینل کې امریکایې فلم و. رینګ اف لارډ. زما د خوښې فلم. څو ځله مې لیدلی و، خو زړه یې نه را واهه، له لوړ تخیل، تصویر او قوي لیکنې څخه مې یې خوند اخیست.
پام مې غلط و، ټلېفون راغی، هماغه نومره وه.
ویې ویل:
ـ وبښه، زندان ته تللې وم.
حیران شوم.
ـ هلته دې څه کول؟
ـ د پلار لېدو ته.
ـ پلار دې بندي دی؟
سوړ اسویلی یې ویست.
ـ هو! پنځلس کاله بند ورباندې ختلی.
یو دم غریو واخیسته، په ژړا کې یې وویل:
ـ پوهېږې! زه یې سمه نه پیژندلم.
غلې شوه.
ومې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې؟
په غریو کې یې وویل:
ـنو څه وخت به زما کیسه لیکې؟
ـپه ټلیفون کې نه کیږي.
ـبس ! سبا ته دې ایمېل وګوره.
ومې ویل:
ـستا نوم؟
مریم.
یوه شیبه غلې شوه، بیا یې په مړاوي غږ وویل:
ـستړې یم، ډېره ستړې، وېرېږم چې کیسه به مې بشپړه نه شي.
بل ښځینه غږ مې واورېد. غږ نږدې و، مریم یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.
مریم وویل:
ـاورې؟
ـهو
ـنرسه ده، وایي چې دوا وخوره.
یودم یې وخندل، خو خندا یې جړه وه، غریو پکې ګډ و، ویې ویل:
ـپوهېږې ! دا شنې سترګې باور نه راباندې لري، تر هغو به دلته ولاړه وي، تر څو چې پینځه ترخې ګولۍ تر ستونې تېرې نه کړم. ګرمه نه ده، ګولۍ یې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن ټلیفون درته کوم، خو ایمېل دې هېر نه شي، ویې ګوره، ښه شپه.

* * *

سهار مې په بېړه کمپیوټر چالان کړ، خو د مریم ایمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نویو راغلیو کسانو ورټیا مو مالوموله، ځینې یې ښه ول، فکر یې درلود.
رخصتۍ ته لس دقیقې پاتې وې چې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ایمېل رالېږلی و، لنډه جمله یې لیکلې وه.
ـسلام ! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.
خبرې مې په فلش کې راواخیستې، د دفتر له موټره په کوټې سنګې کې کښته شوم، هوټل ته ور وګرځېدم، یو خوراک کباب یې په اخبار کې راته تاو کړ، یو څو مالټې مې هم په پلاستیکې کڅوړه کې واچولې.
کور ته ناوخته راغلم، برق و، لومړی مې بخارۍ ولګوله، بیا کمپیوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې وکوت، څه کم، لس دقیقې وې.
د مریم غږ مړاوی و:
ـسلام ! پوهېږم چې ډېر بوخت یې، خو بیا دې هم زما خبره ومنله، د یو داسې چا خبره چې مرګ یې لنډ دی. مننه.
شاید زما په خبرو کې اضافې ټکې ډېر وي، په خپله پوهېږې، یوازې د کار ټکې ترې درواخله. تا رښتیا ویل، کیسه اوږده ده، په ټلیفون کې نه ویل کیږي، بس ! همدا یې ښه لاره ده. زه به په ایمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيني پوښتني ولري، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به ټلېفون هم درته کوم، که دې څه ویل، په ټلېفون کې پوښتلی شې.
ټوخي واخيسته، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:
ښښنه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخيستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې یو اځینۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کیسه پوه شې او نور پيغور ورکړي.
بس ! څه درته وواېم، خوشاله ژوند مو درلود، خو هر څه له مينځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.
مريم غلې شوه، وروسته غريو واخيسته، په تيټ غږ يې وژړل، په غريو کې يې وويل:
_اه ! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.
یو نارينه غږ مې واورېد، غږ رانږدې شو، په ماته ګوډه انګلیسي یې وويل:
_ښه يې؟
مريم ځواب ورکړ:
_هو
سړي وويل:
_پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.
چوپه چوپتيا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.
مريم په غريو کې وويل:
_ نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.
يوه شېبه غلې شوه، بيا يې خپله خبره پسې وغځوله:
_ بس ! دا یو کوچينی دولتي روغتون دی، ډاکټران يې ښه خلک دي، ځيني يې په ماته ګوډه انګلیسي پوهېږي، پام رالاندې کوي، نه پوهېږم، یا به يې زړه رالاندې سوځي. دلته یوه زړه نرسه ده، لوسي نومېږي.
پوهېږې ! زه کله کله وينه راګرځوم، خو د لوسي ورتې نه رانه کېږي، په بېړه خوله او غاړه راپاکه کړي.
لوسي په اصل کې د بوسنیا ده، هلته په نويمو کلونو کې جګړه وه، خاوند یې په خپل کور کې ولګېد، دې ایټالیا ته پنا راوړه، په خپله وايي چې له تېرو اتلسو کالونو راهيسې په همدې روغتون کې کار کوي.
زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوې، لوسي وايي چې ډېره ګرځېدا درته ښه نه ده. ټوله ورځ په همدې کوټه کې پرته يم، هرې خواته سپينې کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېړ ګرد ګروپ، د لمر مينه ماتوم.
بس ! کله کله د روغتون انګړ ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وربځ وي، هر څه بې روحه ښکاري، یو اځې د ناجو ولاړې کتار ونې ژوندۍ راته ايسي.
په دهلېز کې درې پايې کمپيوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سايټونه به مې کتل، پام مې غلط و، خو اوس مې سبکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.
مريم ټوخي واخيسته، يو دم يې وخندل، ويې ويل:
_اه ! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
ـڅو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې ختېګر راوغوښت، په زړو کوټو يې لاس وواهه، ويل يې چې کله کله به د مکتب په رخصتيو کې ورته راځو.
يو مازديګر مې پلار را ناړې کړې، په خوند يې وويل:
ـخزانه مې پيدا کړه !
ورغلم، ده د وره له يوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.
پلار مې وخندل:
ـدا وينې؟
ور نږدې شوم. د لرګي پر پاسنۍ برخه يو څه کېندل شوي و، ځيره شوم، ليکلې يې وو.
مريم
۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه
دا زما د زېږېدو نېټه وه.
مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ورو يې وويل:
ـښکلې ورځې وې، خندل به مې، د کلي له نجونو سره به ګودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وې، تربرونه رامخته شول، پلار مې يې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ويل يې چې ګډ ميراث دی، ټول حق پکې لرو.
پلار مې له بدو لېږې سړی و، د دعوو حوصله يې نه لرله، زړه يې مات شو، د کوټو کار يې په نيمايي کې پرېښود، بېرته ښار ته راغلو او بيا مو هېڅوخت کلي ونه ليد.
مور د کابل په خيرخانه کې اوسېدو، کوچينۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکی ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووايم. بس، هوښياره ده، د خسرګنۍ زړونه يې ساتلي دي.
پلار مې لوستی سړی و، خندا يې ډېره وه، ابا مو باله.
مريم وټوخل، ويې ويل:
ـپلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خو د تنظيمي جګړو او طالبانو په وخت کې يې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وړه راوړل او د کابل په منډه يي کې به يې خرڅول، خو د کلداري حساب مالوم نه و، په وروستيو کې يې تاوان وکړ.
کله چې د کرزي حکومت راغی، بيا يې هم ماموريت وانه خيست، څه پيسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې يې د خوراکي موادو کوچينی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرايه يې نه غوښته، مور مې هم په يوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، ګوزاره مو کېده.
خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و.
ښه مې په ياد دي، يو وخت د خپلوانو کره ميلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکينۍ دروازې ته ور وختو، کلينر راغی، مور مې کرايه ورته ونيوله، خوغه ور ياده کړه چې پيسې مې دي له پلاره واخيستې.
بس ! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي څېره ونيوله او وبه يې ويل:
ـپلاره ! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ته به مي خندا ورغله.
مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترګو يې اوږده بانه راتاو ول، کله چې به يې وخندل، تر سپينو غومبرو لاندې به يې نرۍ ګونځې پيدا شوې. بس ! مورېټول دې ته شوي و، يو اځې رنګ مو له پلاره اخيستی دی.
مريم وټوخل. يوه شېبه غلې وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غږ واورېد، سوړ اسويلی يې ويست، په مړاوي غږ يې وويل:
_خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تر يو ويشت کلنۍ راسره وه، بس ! تېر کال هر څه بدل شول، هرڅه.
خبرې ختمې شوې.
ورېږوم، کمپيوټر مې بند کړ، لاړم او بخارۍ ته نږدې کېناستم.
کباب بد نه و، خو تر غوښې يې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو څکه (مزه) وروتلې وه.
ماخستن ناوخته د مريم ټليفون راغی، وار له واره يې وويل:
_په ليکلو ارزې؟
يودم يې وخندل:
_اه، وبښه، سلام !
د سلام ځواب مې ورکړ.
ويې ويل:
_خبرې دې واورېدې؟
_هو.
_پوښتنې لرې؟
فکر مې وکړ، تر دې دمه هرڅه روښانه ول:
_نه، خو يوه هيله !
_وايه !
_ داځل يو څه ډېرې خبرې راوليږه.
ويې خندل:
_ولې؟
_سبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت يم، د ليکلو له پاره ښه وخت دی.
ويې ويل:
_سمه ده، تر تا زه ډېره بيړه لرم.
غلی شوم.
ويې ويل:
_هو رښتيا، يوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.
_وايه.
کور مو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:
_هغوی غزني ته تللي دي.
ويې خندل:
_غرړدې خوبولی دی. څو بجې دې؟
ټلېفون مې سترګو ته ونيو.
_يوولس.
ويې ويل:
_ ستړی به يې ، خوب به درځي.
فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خړه کې عمومي سړک ته وختم، يخني وه، زړه مې نيولی و ، خو علت نه رامالومېده..
زموږ د دفتر رسميات په اونيمې بجې شروع کيږي، خو زه په شپږ نيمې له کوره وځم، دفتر دومره ليرې نه دی، که مستقيم لاړ شو ، تر شلو دقيقو نه اوړي، خو د دفتر موټر بايد په شپاړسو کسانو پسې ورشي، يو ساعت وخت نيسي.
شېبه وروسته موټر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، يوه يې رایاده کړه چې لاس دې تود دی. تبه خو دې نه ده؟
ځواب مې ورکړ:
_نه
خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سېکه نه وه را پاتې.
ماسپښين قضا مې په فلش کې د مريم خبرې راواخيستې، د مشر د شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت يې راکړ، نيغ کور ته راغلم.
ورځ تېره شوه، ماخستن هم وختي پرېوتم، کمپيوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلې وه او د هوسايني احساس مې کاوه.
ټلېفون مې راواخيست، د مريم ببګاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی.
اته بجې مې د کور کمپيوټر چالان کړ. مريم له سلام وروسته وار له واره کيسه را اخيستې وه.
_د پوهنتون په درېيم کال مو صنف ته يو هلک راغی، غښتلی، زيږی، توري سترګې يې درلودې، له وني لوړو ، زنه يې سوچې، پستې ږيرې نيولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي يې پوه شوم چې سختې نه دې پرې تېرې شوې.
دی وحيد نومېده، له کوم بل پوهنتونه يې تبديلي راوړې وه.
وحيد غلی هلک و ، ډېرې خبرې يې نه کولې، د همصنفيانو هرې پوښتنې ته به يې يوازې په (هو) يا (نه) ځواب ورکاوه، خو په درسونو کې يې وړې وه، کله چې به تختې ته پورته شو ، له ستړيا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه مالومات درلودل. د وحيد خبرې په استادانو هم ښې لګېدې، هغوی به هم غوږ ورته نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وحید به هر سهار په یوه ښکلي شخصي موټر کي پوهنتون ته راته، موټروان به تر یوي بجي ورته ماتل و.
یوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون ته نه یاتي و، کله چي ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځینو مضمونو نوټونه رانه تېر
ول. له دوو ، درېیو ټولګیوالو مي نوټ وغوښت، خو یوه یې هم پوره نه و لیکلی، یوې همصنفۍ د وحید نوم راته
واخیست، د تفریح په وخت کې ورغلم، دی د یوې ونې سیوري ته ناست و ، کتاب یې وایه.
ورنږدې شوم.
ومي ویل:
ـ وروره ! د تېري هفتي نوټونه مي په کار دي.
نیغ یې راته وکتل، بېرته یې کتاب مخې ته ونیو.
مغرور راته واېسېد ، خو مجبوره وم.
ـ وروره ! امانت یې راکه، سبا ته یې درته راوړم.
پرته له دې چي راته وګوري ، بکس ته یې لاس ور وغځاوه، دوې کتابچې یې راته ونیولې، ورو یې وویل:
ـ دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟
ومي ویل:
ـ ونه پوهېدم.
لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې و.
کتابچې مي راواخیستې، صنف ته لاړم، شېبه وروسته استاد راغی، دی د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره
راټول نه و ، په خپلو دوو جملو مي فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟
نه پوهېدم.
سبا ته مي بیا د هماغه ونې لاندې ولید ، ورغلم، کتابچې مي ورته ونیولې:
ـ مننه، وروره.
وېې خندل، خو په خندا کې یې ملنډې ګډې وې. ورو یې وویل:
ـ زه په خپله څلور خویندې لرم.
غوسه راغله.
ـ نو څه درته ووایم؟
وېې ویل:
ـ تر اوسه دې له مانه کوم بېځایه حرکت لیدلی دی؟
ـ نه
ـ نو بیا ولې رانه وېرېږې؟
په خبره کې یې ورولوېدم !
ـ ولې ووېرېږم؟
وېې خندل:
ـ همدا چي ورور راته وایې، دا خپله د وېرې او بدګمانۍ علامه ده.
ولاړ شو او صنف ته ننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رخصتۍ په وخت کې د پوهنتون د لویې دروازې خواته ګوښې روانه وم، وحید مې تر څنګ تېر شو، په غوسه یې راته وکتل.
له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:
_پوروړې خو دې نه یم؟
ګامونه یې ګړندي کړل.
ماسپښین کورته ورسېدم، کوچیني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلې وې. علت مې وپوښت، ویل یې چې بیګاه مې په یوه کتابچه کې رسمونه وکاړل، سور پوښ یې و، اوس رانه ورکه ده.
پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د وحید د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.
سبا ته لومړۍ درسي سات خالي و، وحید مې په چمن کې ولید، ورغلم، پښې یې ورټولې کړې. پرته له دې چې راته وګوري ویې ویل:
_د ښښنې له پاره راغلې یې؟
خبره یې سمه وه، خو غیرت راته ودرېد:
_نه
ویې خندل:
_دروغ مه وایه، ما درته وکتل، مخ دې چینجن نیولی و.
ځواب مې نه درلود.
_لیرې شوم.
تفریح شوه، خو د باندې ونه وتم، ځینې نوټونه رانه پاتې ول.
نږدې غږ مې واورېد.
_وبښه. تېروکه وه.
ور و مې کتل. وحید و.
ځان مې مصروفه ونیو.
وحید یوه شېبه ولاړ و، بیا د باندې ووت.
له تفریح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع یې خټه وه، د درس ورکولو حوصله یې نه لرله. بس! مازې یې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر یې یو چپټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چپټر کاپي یې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.
د استاد له تګ سره سم، ګډوډي شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چپټر د کاپي له پاره ورسره یوسي. وحید رامخته شو، نظر یې دا و چې دی به په خپله له چپټره د برش کاپیانې واخلي.
ټول قانع شول. سبا ته زه غیرحاضره وم، بله ورځ وحید نه و راغلی، بس، یواځې ما چپټر نه درلود. خو وحید دوهمه ورځ هم غیرحاضري وکړه. چپټر ضرور و، له یوه ټولګیوال مې د وحید د ټلیفون نومره واخیسته، غږ یې نیولی و، رایاده یې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې یم. خبره یې سمه وه، په تفریح کې راغی، په شخصي جامو کې و، لاندنۍ شونډه یې ماته ښکارېدله.
ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ناروغ یې؟
ويې ځندل:
_مهمه نه ده.
چيټر مې ورنه واخيست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازې ووت.
نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحيد چاودلي شونډه مې له ذهنه نه وته.
په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحيد پسې سترګې ورغړولې، خو څوکۍ يې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحيد مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.
ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحيد د ټليفون نومره مې ووهله، زنګ ورته، خو ځواب مې وانه ورېد.
پاو ووت، زنګ راغی، وحيد رايادونه کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.
مريم وټوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپيوټر سکرين ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.
چو په چوپتيا شوه، خو دقيقه لا نه وه تېره چې بيا مې د مريم غږ واورېد:
_وبښه، د ټايپ بيټرۍ کمزورې وي، پوهېږې، دا د غروې په اندازه کوچينۍ ټايپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای هم لري، لوسې راته راوړ، ټيپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپيوټر ته ليږلی شم. ښه کيسه مې کوله.
مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:
_پوهنتون ليرې و، څو نجونو په ګډه يوه تونس موټر ته مياشتنۍ کرايه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نيمې بجې راپسې راته، په لاره به يې څو نورې نجونې هم را اخيستې او دولس نيمې بجې به بيا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.
نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به يې او د يوې بلې حال به يې اخيست.
وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار يوې نجلی رايادونه کړه چې رنګ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د نورو نجونو هم پام شو، د يوې نظر دا و چې د پخوا په څېر نه خاندم، بلې ويل چې له خبرو هم لوېدلې يې، دريېمې بيا دا بدلونو نه دمينېدو علايم ګڼل.
نه پوهېدم، خو ما تر دې دمه مينه نه پېژندله.
په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ويل چې له ډوډۍ ژر ولاړېږې، غلې يې، په نه خبره غوسه درځي.
فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟
نه، هر څه د پخوا په څېر ول، يوازې زه بدله شوې وم. يو څه رانه ورک وو.
په ذهن مې زور راووست، ورکه مې وموندل، د وحيد ليدو به خوشالي رابښله.
له ځان سره مې وويل:
_مينه همدا ده؟
مريم وټوخل، سوړ اسويلی يې ويست، خبرې يې وغځولې:
_ما نه غوښتل چې مينه شم، خو مينه وم، پوهېږې؟ د مينې نښې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی، يو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې يو پردی هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام له ګرځولو سره به مې وحيد نيغ سترګو ته ودرېد، غم مې نه ورباندې لورېده، له خدايه به مې د ده خوشالي غوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته وويرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحيد څېره تر مخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې.
يو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.
د مريم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونيو، د کور دروازه ټکېده.
ورغلم، د ګاونډي زوې راته وويل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم.
زحمت مې نه پرې لوربده، خو دی شله و. ومې ومنله.
له چوترې مې دوه- درې وچ لرګي راواخيستل. کوټې ته راغلم، يو غټ لرګی مې پر سره انګار کېښود. بېرته کمپيوټر ته کېناستم، خو بيا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو وړو ماشومانو خير غوښت. يوه ته مې لسګون ونيو، بل مړې سترګې راته ونيولې، خو ماتې پيسې نه وې راپاتې، په سلګون مې زړه نه کېده. ورياده مې کړه چې په دې لسګون کې دواړه حق لرئ، نيمې يې کړئ.
دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوڅې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسګون پر سر سره خوړلې وړ.
کمپيوټر ته کېناستم. مريم ويلې وړ:
ــ نه مې له درسونو سره زړه ترلی شوای او نه هم د مور، پلار او کوچيني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر څه. په ژوند کې مې يو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي يې رانه واخيسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره ويښه وم.
مور ته مې اند ېښنه ورلوېده، روغتون ته يې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاينات راته وليکل، دوا يې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه ګټه نه لري، د لابراتوار ماشينونه په مينه څه پوهېدل.
ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت يې له ما پرته بل چاته نه و مالوم. ان وحيد ته هم نه.
بيا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالګر دي، څکه جومه وه، د جومې په ورځ خيرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونيو، خو د دروازې ټکا ډېره شوه. د مريم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته وروړاړ شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې.
فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منګ يو ماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د يخنۍ له لاسه سره ښکارېدل.
نه مې په زړه کېږي چې کوم سوالګرته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وې، څکه ډېر دي، په کوم يوه پسې به يې ورسيږې، خو د دې ماشوم سترګو تاثير راباندې وکړ، سترګې يې ژوندې نه راته واېسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترګو پر تور چې يې خړ پلاستيک پروت وي، ما هيڅوخت د يو چا په سترګو کې دومره درد او نا اميدي نه وه ليدلې.
سلګون مې ورته ونيو او دروازه مې پسې پورې کړه.
کوټې ته لاړم، خو لا مې د ماشوم سترګې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې يوه ټکي ته پام شو، هره ورځ مې په لسګونو سوالګر ليدل، پښتانه پکې ډېر ول.
يوه شپېه بخارۍ ته نږدې پرېوتم، بيا د مريم خبرې راپه زړه شوې، څوکۍ ته ورونښوېدم، ويلې يې و:
ــ وخت ووت، وحيد مې يو اخې په پوهنتون کې ليد.
وحيد به هم تر نورو له ما سره ډېرې خبرې کولې، خندل به يې، غږېدا يې له خونده ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به یې ټلیفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هیڅکله یې له خولې د مینې خبره راته راونه وته.

یوه ورځ د تفریح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، ګرمي وه، نجونې په یوه خوله وې چې ایسکریم اخلو. روان شوو، وحید مې ولید، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحید پر مېز ناست و.

غټې توري سترګې یې راواړولې، څېره یې نیولې وه. ورو یې وویل:

ـ مشوره راکه !

په حیرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو وینبتو کې ګوتې تېرې کړې، ویې وویل:

ـ ورونه مې په لندن کې دي، غوښتی یې یم.

زنګنونه مې ولړځېدل، پر څوکۍ کېناستم.

د وحید غږ مې واورېد:

ـ دا یو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وایي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.

غلې شو، سر یې وځړېد، ورو یې وویل:

ـ خو زه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.

د ژړا چیغه مې ستوني ته راغله، ولاړه شوم، وحید راپسې غږ کړ:

ـ چېرته ځې؟ څه پکې وایې؟

دهلیز ته راووتم، ګنه ګونه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترګې مې ډکې وې، خوهڅه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.

نبه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، یو هلک و، په حیرانۍ یې راته کتل.

ولاړه شوم. له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس ونبوراوه، سات وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردردي بانه کړه.

خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.

مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستوني نه تېرېده.

ماسپښین مبایل وشرنګېد، وحید و، د ناڅاپي ورکېدو پوښتنه یې کوله.

څه به مې ورته ویل؟ بس ! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.

د سمستر امتحان یې واخیست، نتیجه راووته، په ډېرو مضمونونو کې پاتې وم.

وخت ووت، وحید ته ویزه راغله. د خدای په امانۍ جرات مې نه درلود، یوه اوونۍ درس رانه پاتې و، له وحید سره مې په ټلیفون کې مخه نبه وکړه، دی لاړ او زما روح یې هم ورسره یووړ.

د مریم له ډېرشو د قیقو غږېدا مې همدومره خبرې راویستې

ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې یو میلمه درلود. دی سپین ږیری و، له کلي یې د تدوای له پاره مخه رانیولې وه.

بوډا تر ناوخته وینښ و، پخوانۍ کیسې یې کولې، خبرې یې ښې وې، خو تکرار یې ډېر درلود، وړه کیسه به یې ټکي په ټکي راته تېره کړه.

بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تر دولسو بجو په ډاکترانو وګرځېدو، یوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو، د خدای په امانۍ پر وخت یې دعاوې راته کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخستن وختې پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، د مريم ايمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بيا کمپيوټر ته کېناستم، هيڅ هم نه وو.
ماخستن مې ډيګ پخاوه چې د مريم ټلېفون راغی. غږ يې ببسېکه و، له هرې خبرې سره به يې ټوخل.
دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخې ډېر والی ګڼاه.
مريم لنډه وغږېده، ژمنه يې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې راليږي.
ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوړو کې د پرتو پيازو ټکا خته، رنګ يې مخ په ژېړېدو و.
خو ماخستن نهه بجې بيا ټلېفون وشرنګېد، مريم وه، ژړل يې...
د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بيا يې په غريو کې ښښنه وغوښته، راياده يې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.
مريم يوه خبره کوله. ويل يې چې د کوچيني ورور په وينو لړلی غوږ يې له ذهنه نه وځي.
غلی وم کيسه نه وه رامالومه، هيڅ مې هم نه شوای ويلای.
ټلېفون قطع شو، سکرين ته مې وکتل، مريم، پينځه دقيقې ژړلي ول.

* * *

د خيرخانې په کوتل کې مې د موټر ښيښه خلاصه کړه، يوه همکار په بيړه لاس ور وغځاوه، په خندا يې وويل:
_يخنې ده.
سوړ شمال مې له مخه ليرې شو.
موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران بايد جوړې کړې راډيويې خپرونې خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظريات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې يې په پام کې ونيسي.
له موټروان سره اته تنه وو. په نيت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نيولې وه.
د خيرخانې له کوتله ور هاخوا په سلګونو ښکلي، ځو پوړيزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړ ول، هر يو يې په لکونو ډالرو ارزېدل.
مخکې لاړو، نوي ښارګوټي په چټکۍ سره تېرېدل، پای يې نه و، د ليرو پرتو کليو نيمايي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب يا ليسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.
يوه اوونۍ مخکې سفر مې سترګو ته ودرېد، غزنې ته تلم، د کابل له ښاره همدومره ليرې شوی وم، خو نه مې پوخ ديوال وليد او نه هم خوشاله خيره. بس يواځې تور سرک او رواني موټرې د يو ويشتمې پيړۍ نښې وی.
يو نيم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټابرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سرک راغلي و.
د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته يې ګڼ کورونه ښکارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تخت پر سر یوې لویې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نیمایي تنه یې سوځېدلې ښکارېدله.
یو غږ مې واورېد:
_از وقت های جنګ است.
مخ مې ور واړاوه، یو بوډا پیتاوی ته ناست و. د زړو ونو کیسه یې راته تېره کړه، ویل یې چې دا ونې یو نیم سل کاله عمر لري، دا لګېدلي ونه مو د تیرو جګړو یادګار ساتلی دی.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، لاندې په سپینو واورو کې د روانو اوبو تر څنګ له ګڼې ګوڼې ډک بازار و، په دوکانونو کې استالفي لوښي ځلېدل.
د بوډا خبره سمه وه، د جنګ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکارېدل.
یوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر یوې ونې لاندې څو ماشومان راغونډ ول، دوی یوه راډیو یې خپرونه اورېدله. ټول غلي ول، تر پایه یې یو اخې ټاپ ته کتل.
همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې. ټول پوه ول.
له یوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:
_اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟
لاندې بازار ته یې ګوته ونیوله، را یاده یې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کلیو نجونې او هلکان د راتلونکي کال درسونو ته تیاری نیسي.
لویدیځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلي غره سپینې څوکې لمر ځلولې، خو د همدې غره ور هاخوا لا اوس هم جګړه وه، واورې یې تورې او پخخې په وینو سرې وې، سپین ږیرو به ماشومانو ته کیسې کولې " وو، نه وو ، په پخوا زمانه کې یو مکتب و...." خو دلته، په دوه مره لنډه فاصله کې سپین ږیري وایي "بود نبود ، در زمانه های قدیم جنګ بود... جنګ، درخت تخت استالف را سوختاند..."
د ملګري غږ جتکه رابانده راوسته.
_راځه! لاندې بازار ته ورکښته شو.
د هغه خبره سمه راته وایسېده، مور تر یوې بجې په استالف کې وو. ملګرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه یې د دوی نظریات واخیستل، درې بجې دفتر ته راورسېدو.
وار له واره مې ایمېل وکوت، د مریم خبرې مې په فلش کې راواخیستې، تیاره ماښام په کور کې وم.
مریم ویلي ول:
_وخت لمر و او زه هم د یخ توټه. په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي راوختل، تر سترګو مې تورې حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له ولاړې هېنداري ښویه تېرېدم.
په دریمه میاشت ټلیفون راغی، وحید و ، لنډ وغږېد ، ویل یې چې په همصنفیانو پسې خپه شوی یم.
سخته وه، په ډله کې یې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره یې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه. غلې وم. سبک مې ختلی و. د قبرونو لیدو به ارامې رابښله.
څو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پیدا شوه. بس، یو لیرې خپل مو له کوچنیانو سره لندن ته ورسېد.
پلار ته مې وویل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکي هوسایي مې یې سترګو ته ودروله. نه یې منله، را یاده یې کړه چې په خپل وطن کې ښه یو ، وچه، لنده رارسیږي، پردي ملکونه څه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و.
چاره نه وه. کوچيني ورور ته مې په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن يې له خيالي دنيا ډک شو، ژر يې قناعت وکړ.
اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.
ورور او خور به هره ورځ د خيالي ژوند په اړه غږېدل، کيسې به يې کولې، خپل راتلونکی به يې په مزو کې ليد.
دا خبرې مې په مور او پلار نېې نه لګېدې، اول يې نصيحت کاوه، واقعي ژوند ته يې راګرځولو، خو وروسته يې پر
دوی هم تاثير وکړ، د لندن له خبرو يې خوند اخيست.
يوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللې وه، کله چې راغله، وار له واره يې د لندن کيسې را واخيستې. خبره مالومه
شوه، دې له لندن نه زموږ د خپلوانو راليږلې عکسونه ليدلي ول. ويل يې چې اولادونه يې په اسرات کې ول.
مور مې دا هم وويل چې د کورنيو د قبليدو چانس ډېر دی.
بس ! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل يې د کابل له دوړو او د دوکان تر مخ د لښتي له بوينا کاوبو شکايت
کاوه.
ما ته خدای راکړه، رنګ مې راوګرځېد، ژوند خوږ راته وايسېد، راتلونکې مې له وحيد سره ليده. ډېر وخت به مې
د انګليسي ويلې کتابونه له سره کتل.
پلار مې د خپلو ملګرو په مرسته يو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امريکايي ډالره غوښتل،
خو معامله پاکه ښکارېدله، پيسې په کابل کې، له صراف سره ايښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو يې يو
ټليفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پيسې اخيستې.
بل شرط دا و چې سفر زميني دی.
همدومره.
مور ته مې پر ځمکه تګ خوند ورنه کړ، ويل يې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د ليل مې دا و چې د
طيارې تګ ډېرې پيسې غواړي، دده د هر نفر پر سر ديرش زره ډالره ياد کړل، دا يې هم وويل چې له دې سره، بيا هم
ټول سفر په طياره کې نه شي کولای، ځينو ملکونو ته به پر ځمکه ور اوړې.
د پلار په خبرو کې ما هم يو څه مرچ او مساله ورګډ کړل، د يوې کورنۍ کيسه مې ور ته تېره کړه، ومې ويل چې په
همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.
درې نفره په يوه خوله ول، مور مې هم راواوښته.
زموږ کور بې نقشې و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه اويا زره ډالره يې جوړ کړل. د دوکان او کور وسايل هم خرڅ
شول، پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو تر مخ يې دوه اويا زره ډالره له صراف سره
کيښودل، پاتې پيسې مې ما او مور په خپلو زېرپيرانيو کې وګنډلې. په حويلۍ کې د منو د ونې پاڼې مخ په ژېړېدو
وې چې له کوره راووتو.
مريم غلې شوه، سوړ اسويلی يې ويست او خپلې خبرې يې وغځولې.
_تر نيمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.
رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ايران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورېِ په یوه کوچیني بازار کې له موټره کښته شوو، پلې روان وو، مور مې څو ځله په ځنګ ووهلم، پوه یې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کرښي، خو وروسته خندا راغله، د چادرۍ له وړو څلورکونجه سورویو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوټه ووهله، د چادرې پیڅکې یې په پښو کې بند یدلې.

شېبه وروسته د تېلو د پلورلو یوه دوکان ته ودرېدو، پلار مې یوه کوچیني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته یې څه وویل، هغه مخامخ ګوته ونیوله.

مور مې په بېړه کوچیني ورور تر ولیو ونیو، د موټر سایکل د بریک کرښنده اواز پورته شو.

مورې په پلار پسې ګامونه واخیستل، یوه تنګه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتاو شوې وه، بېرته د یوه خړ دوکان تر مخ ودرېدو.

پلار مې پر بایسکل سپور سړی ودراوه، سړي یوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته یې څه وویل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.

هلک روان شو، مورېِ هم ګامونه پسې واخیستل. یوه خیرنه پرده مې لیرې کړه، تیاره ګوټ ته راغی، لویه کوټه د چیلم له لوګي ډکه وه. په بیړه مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهارې یې خوت، څنګ ته یې پر پلاستیکي څوکیو دوه ځوانان ناست ول، د یوه له خولې سپین لوګی راووت، د چیلم سرخانه سره انګار نیولې وه.

په هلک پسې د لرګي پر زینو وختو، تنګ دهلیز و، دواړو غاړو ته یې غوړ ورونه راپرې ول.

همالته ودرېدو، هلک په منډه لاندې کښته شو.

یو تور، ډنګر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونیو، سړي هیڅ هم ونه ویل، له جیبه یې کونجي (کیلي) راویسته، دروازه خلاصه شوه.

زه، مور او کوچیني ورور مې ورې کوټې ته ورننوتو، پلار مې په دهلیز کې له سړي سره ودرېد.

ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس ور وغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخوانې تروش بوی سره پوست باد ګډ شو.

مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپین مخ یې د چادرۍ د سوریو په اندازه سپېره و..

ما هم خپله چادرې لیرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه ګلي دېواله، زنګن میخ راوتلی و، چادرې مې پر میخ راوځړوله.

ورور مې ورسۍ ته ولاړ و، ورغلم، د هغه د ککرۍ پر ګېنو تورو ویښتو مې زنه ولګوله، لاندې مې وکتل، یوه دوکاندار وچې سترګې راته نیولې وې.

ګام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکاټ تر لاندینۍ برخې پټ شو.

مخامخ د دوکانونو خړ بامونه ښکارېدل، زاړه ټیمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې. تر ټیټو غونډیو ور هاخوا د سمندر غونډې هواره دښته ښکارېدله.

کرېپ شو. مورته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آیینه نیولې وه، پر یوه ټوټه یې د سترګو شاوخوا دورې پاکولې.

ورور مې یو دم چیغه کړه، منډه یې واخیسته، له وره سره ودرېد.

رنګ یې ژیړ و، په راوتلو ړډو سترګو یې ورسۍ ته کتل.

مور مې چټکه ولاړه شوه. علت یې وپوښت.. هلک لړزې اخیستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسی ته مې وکتل، په بیړه شاته شوم، تر بنیښې لاندې یو مړ ژواندی کربوړی پروت و.
پلار مې له ډکې پلاستیکي خلطې سره کوټې ته راغی، کربوړي ته یې لاس ور وغځاوه او د تشناب له کاغذ سره یې یو ځای د ورسۍ تر خلاصې پلې، لاندې وغورزاوه.
پلار مې پر هواره خیرنه توشکه کېناست، خلطه یې خلاصه کړه، شېبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کیک مو له پیپسي سره خوړ، خوند یې نه راکاوه، خو پلار مې ویل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی.
له ډوډۍ وروسته اوږده وغځېدو، ستړي وو، ورور ته مې مخ ور واړاوه، لا یې د کربوړي ځای ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.
له پلاره مې وپوښتل:
_ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟
ویې ویل:
_تر پولې ور هاخوا د ایران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقي را اوړي.
پلار مې غلی شو، ور ومې کتل، له خپل سپین لستوني یې توره غټه سپږه ور واخیسته، ولاړ شو او لاس یې تر کړکۍ ویست.
ماته یې وکتل، ویې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېووت، ورو یې وویل:
_خارج ته تګ، دا کیسې لري.
مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.
ټلیفون راغی، خبرې مې ودرولې، مریم وه، د خبرو د رسېدو ډاډ یې غوښت.
ور یاده مې کړه چې کمپیوټر ته ناست یم.
بښنه یې وغوښته، ویې ویل چې ساعت وروسته به ټلیفون وکړي.
بېرته مې د کمپیوټر کیبورډ ته لاس ور وغځاوه.
مریم ویلې ول:
_ماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلېز ته ور ووت، پاو وروسته بېرته راغی، ویل یې چې سبا ورځ هم همدلته یو.
ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدایه خیر غوښت.
د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ویده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپږې وې، که وربې، زه یې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.
سبا، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خولیو کې به یو نیم سر تور سر هم تېر شو، پسې وبه مې کتل، سر تور کسان پاک ښکارېدل، رنګونه یې هم ښه ول، ډېرو یې پر موډ برابر پطلونونه اغوستې وو، داسې راته واېسېده، لکه له ایرانه چې یې را اړولي وي.
دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوی دوې پلاستیکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکي نظر ورته وکتل، پلار مې ور یاده کړه، چې په یوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه یې ور واخیسته او تشناب ته ننوت.
ورور مې په خوند وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـله نږدې غونډيو ، تودې اوبه راوځي.
په خبره يې ونه پوهېدم.
ورور مې وويل:
ـبازار ته نږدې غونډۍ دي، چينې لري، ما په خپله لاس ورته ونيو ، تودې اوبه راتويېدلې.
د مور غږ مې واورېد:
ـدا څنګه اغوښتل کيږي؟
ور ومې کتل، توره اوږده ټوټه يې پر زنګنو پرته وه.
ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونيوله، بيډيو ته رسېده.
ومې ويل:
ـاسانه ده، بس، د ټکري غوندې ځان پکې پټ کړه.
د پلار غږ مې واورېد:
ـڅنګه ده؟
ور ومې کتل، د تور پطلون له پاسه يې سپين يخن قاق اغوستی و.
دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دريشي کې ليد.
مور مې ولاړه شوه، د ابا د يخن قاق غاړه يې سمه کړه، ورو يې وويل:
ـله کومه دې کړل؟
پلار مې کوچيني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ويې ويل:
ـسرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پيدا کيږي.
کور مې سترګو ته ودرېد ، تلويزيون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و ، عسکري دريشي يې کړې وه. په مخ کې يې يوه ګونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته واېسېد ، په پطلانه کې ځوان مالومېده.
ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
پلار مې د يخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ويې ويل:
ـسفر مو مانبام ته شو.
د مريم خبرې مې ودرولې.
بخارۍ ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې يې خلاصه کړه، لرګي پوره نه ول سوځيدلي. ور پوه مې کړل، غوټه ايرې مې سترګو ته راغلې. بخارۍ مې په خپل حال پرېښوده، لاړم، تلويزيون مې ولګاوه او کمپله مې پر پښو راکش کړه.
د کارو ړ پروګرام مې ونه موند ، يا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلويزيون مې بېرته مړ کړ. د ټيلفون چونګا شوه، ولاړ شوم، د ټيلفون چارجر مې په ساکټ کې بند کړ.
بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخارۍ په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته.
ټيلفون راغی، له کمپلې سره ور وښوېدم، مريم وه.
ساکټ ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولګېده، تر غالۍ لاندې سيميټ وو.
مريم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه يې لا په خبرو کې ټوخی ګډ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوشالۍ علت مې وپوښت:
را یاده یې کړه چې له دوو میاشتو وروسته یې یو پښتون ولید.
په خبرو کې یې ور ولوېدم:
ـ څنګه دې وپېژاند ؟
مریم سره ساه واخیسته:
ـ نه پوهېږم. لوسي مې څنګ ته ولاړه وه، سیروم یې تاړه. له دهلېزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هیله وکړه چې دهلېز وګوري.
د سر په ښورولو یې پوه کړم چې د سیروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
زما شک سم وخوت، یو چا په ټلیفون کې پښتو ویله.
په بیړه ولاړه شوم، د سیروم ستن مې له لاسه وختله. لوسي تر مټ ونیولم، چیغه مې کړه:
ـ پښتون دی.
لوسي په حیرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلېز وګوري.
همداسې وشول، یو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په څېره کې یې حیراني نه ښکارېدله.
سړي مې سر ته ودرېد، زما پر کټکۍ یې لاس تېر کړ، پر شونډو یې خوږه موسکا پرته وه.
پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.
دی لنډ وغږېد، ویل یې چې پکتیاوال دی، خو اوس په امریکا کې اوسي، دی له خپلې ایټالیاوې مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سیل په وخت کې یې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون یې نه و موندلی.
له ما یې کومه پوښتنه ونه کړه.
سړي یوه شېبه راسره کېناست، وروسته ټلیفون ورته راغی، له خبرو یې پوه شوم چې مېرمن یې ورته ماتله ده.
مریم وټوخل، غلې شوه. یو دم یې وخندل:
ـ ښه ! کیسه دې څنګه کړه؟
ومې ویل:
ـ اورم یې، د کار خبرې ترې را اخلم.
ویې خندل:
ـ د کار خبرې؟.
پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ویل:
ـ هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبیات دې لوستي، لیکنه چاڼ غواړي.
ویې خندل:
ـ ټوکه وه.
زړه مې خپل ځای ته راغی.
ویې ویل:
ـ کومه پوښتنه لرې؟
ـ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا يې وويل:
_خو زه يوه پوښتنه کوم.
وايه.
_هر څه په پښتو درته ووايم که نه، ايرانۍ پارسي او انګليسي هم پکې ګډه کړم.
خندا راغله:
_پوه نه شوم.
ويې ويل:
_ګوره، په لاره کې له ګڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځينو يې پارسي ويله، يو شمېر په انګليسي پوهېدل، داسې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو يې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په ياد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووايم، که نه، په اصلي ژبه يې غواړې.
فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علته وو، لومړی، که مې د مريم په خبرو کې نورې ژبې را اخيستی، مجبوروم چې پښتو مانا هم ورسره وليکم، دوهم دا چې ليکنه بې خونده راتله، ځکه مې وويل:
_نه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ماته يې په پښتو ووايه.
ويې خندل:
_سمه ده.
_ښه کومه بله پوښتنه؟
_نه، لوسي راته ولاړه ده، وايي چې خيرنه شوې يې، حمام تيار دی.
ټيلېفون قطع شو.
کمپيوټر ته مې وکتل، د مريم خبرې لا پاتې وې، خو د ليکلو حوصله مې نه درلوده.
ولاړ شوم، په کمپيوټر کې مې يوه پخوانۍ هندي سندره راوسته.
ګروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندرې نرۍ ساز راته.
کړپ، د پيشو کريږې او پر کاشيو د لوښو د لوېدو اواز راغی.
دهلېز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې يوه خيرنه پيشو راووته، غولې ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش داسې څه نه وو، چې د پيشو ويشتلو ته جوړ وي. پيشو د دهلېز له خلاص وره ښويه ووته.
د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پيشو راووته، خو دا پيشو ورو تله، کينه پښه يې درنه پسې اخيسته.
تر پيشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پيشو نوک ونيو، لار ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.
ور مې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر ګلداره کاشيو ماتې کوکۍ، د ورېجو دانې او چيچل شوي هډوکي پراته ول.
لړمون مې اور واخيست. جارو ته مې لاس وروغځاوه، پيشو د ګاز د لوبې ډبې تر شا غلې وه، وچې سترګې يې راته نيولې وې، وارخطا ښکارېده.
ور مخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پيشو هماغسې راته کتل. په سترګو کې يې معصوميت پروت و.
يوه شېبه مې د پيشو سترګو ته وکتل، سترګو يې يوه خبره کوله:
_ملامت نه يوو، په دې واورو کې څه وخورو؟
نه پوهېږم، ماته يې په سترګو کې همدا ټکي ښکاره شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې يې نوک ونيو، را ويې کتل، پوه يې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوښي سبا ته مه پرېږده.

غولي ته مې جارو ونيوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله ، چې کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. يخنۍ واخيستم، ګروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وګرځېدم، غټ، غوړ لرګي ته مې د اورلګيت دانه ووهله، وار له واره يې پرررر شو ، لمبه تر نورو نيمه سوځېدلو لرګو راتاوه شوه.

خوب نه راته، بېرته کمپيوټر ته کېناستم.

مريم ويلي ول:

_مابنام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ورووت، بېرته راغی، راياده يې کړه چې بايد لاړ شو.

تياري ته ضرورت نه و ، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس ور واخيست، همدا يو بکس و ، د ټولو کالي پکې پراته ول.

لاندې کښته شوو ، په يوه ډنګر ځوان پسې موګړندي ګامونه اخيستل، ساه مو لا نه وه سوځېدلې چې په يوه کور ننوتو.

لويه حويلی وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېری يې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو يې پوه شوم چې د سفر نيت لري.

يوه ديوال ته ودرېدو ، شاوخوا مې وکتل، شينۍ ډکی نه تر سترګو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.

لويه دروازه خلاصه شوه، يو سيټه باډۍ لرونکی کوچينی موټر و ، تېزه رڼا يې پر ولاړو خلکو لګېدله.

موټر ودرېد ، ځوانانو منډه ور واخيسته، هر يوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته ور وخيژي.

د موټر له سيټه دوه تنه راکښته شول، ايراني فارسي يې ويله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.

موټروان زموږ خواته اشاره وکړه.

پلار ته مې وکتل، حيران و. ورغی، له خبرو يې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډۍ ده.

پلار مې تر ډېره ورسره و ، لاسونه يې خوځېدل، داسې راته واېسېد ، چې ځای مناسب نه ورته ښکاري. وروسته راغی، بله چاره مو نه درلوده.

ورغلو ، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مينځ کې کېناستو ، يوې خواته مې پلار ځای ونيو او بل لور ته مې هم ورور. خو بيا مې هم له زنګنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لګېدله.

موټر ته مې وکتل، په وره باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و ، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو دړو کېناستل.

موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد ، مسافرو ته يې ډاډ ورکړ، ويې ويل چې ځانونه کلک ونيسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې يو.

موټر حرکت وکړ، شراغونه يې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې يې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټاېر کومې کندې ته ورولوېد ، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو اوسپنو ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ځوانانو په ټيټ غږ خبري سره کولې، له غږېدا يې پوه شم چې روان موټر سيمرغ نوميږي، وروسته مې زړه ولړزېد، يوه يې ويل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزې وربانديې وشوې.
موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړی راکښته شو، ليرې بل ګروپونه يې راونښودل، ويل يې چې ايرانۍ پوسته ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سګرټ ته د اورلګيت دانه نيسئ.
وروسته يې ګامونه واخيستل، ما ترهغو پسې کتل چې په تياره کې ورک شو.
موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنيادم تګ يې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت يې نه درلود، ان د ساه ايستلو غږ يې هم نه راته.
وروروته مې وکتل، په تورو غټو سترګو کې يې د سپوږمۍ رڼا ګډه وه.
مخکې لاړو، بل ګروپونه رانږدې شول، يو سيوری راغی، هماغه برېتورسړی و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وويل، ماشين مړ شو.
سړی باډۍ ته راغی، له ما، ورور مور او يوه بل کوچيني هلک پرته يې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې يې اووه، اته، پياوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مسافر له برېتور سړي سره په تياره کې ورک شول.
ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټايرونه تاو شول، سيورو حرکت وکړ.
موټروان د سيټ تر ښيښې سر را ايستلی و، مخکيني ټايرونه يې هوارې ته سيخول.
موټر په مړه ماشين روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپينه رڼا پر ايراني بيرغ لګېدله.
ناڅاپه موټر ودرېد، د باډۍ وروستۍ برخې ته مې وکتل، يو هم نه و، غږې مې اورېده کړه، ټول پرځمکه پراته ول پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و، پوه يې کړم چې سر ټيټ ونيسه.
پوستې ته مې وکتل، عسکر و، د لاسي بتۍ سپينه رڼا يې تر موږ نه رارسېدله. عسکر يوه شېبه ولاړ و، وروسته کوټې ته ننوت.
پرځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه يې د موټر پر شاتنۍ برخه کېښودل، موټر حرکت وکړ.
له سرحدي پوستې واوښتو، موټر ګړندی شو، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سر وروايست، ټاېر پر توره ليکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو ليرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ايستلو غږ لوړ و، ښه شېبه ووته، موټر ودرېد، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپينه وه، خو نږدې غونډۍ تورې ښکارېدلې.
د موټروان ورو شپېلکۍ مې واورېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته را وختل، برېتور سړی له موټروان سره کېناست.
موټر په مړو څراغونو ګړندی روان و، د باد پرهاری خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (اننګي) سره لګېدله.
پاو ووت، ليرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زمونږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو، خامې ته ولوېد، مخکې لاړ، ودرېد، رڼا تر ټيټې غونډۍ پټه وه.
دوو مسافرو په يوه خوله وويل:
_ګزمه ده.
د موټر له سيټه خلاصې ګوتې راووتې. ټول غلي شول.
رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نيغه د پوستې کمزورو څراغونو ته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، پاخه سړک ته وخوت، تګ یې تر پخوا چټک و.
له غونډیو ووتو، د سپوږمۍ رڼا تر لیرې رسېده، هواره دښته وه. مخکې لاړو، ګڼ ځراغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار و که کوم عسکري ځای، د موټر د ماشین غرهارې خوت، باد تېز لګېده، ټکری مې د زنې دواړو خواوو ته ټینګ نیولی و.
ناڅاپه درب شو، سپیرې دوړې تر موږ تېرې شوې. وړور مې تر مټ ټینګه ونیولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تګ یې د پخوا په څېر ګړندی و.
یودم کوکه شوه:
ـوړور مې !
په بېړه مې ور وکتل، د باډۍ په وروستۍ برخه کې یوه سړې چیغې وهلې، له موټر وتلې دړې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، څوک نه و.
د سړې له کوکو سره ژړا ګډه شوه:
ـموټر ودروئ !
د موټر ټاپرونه په وړو ډبرو ونښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
سړې ټوپ کړل، د پاخه سړک خواته یې منډه ور واخیسته.
برېتور سړی تر ښیښې سر راویست. یوه مساپر په بېړه وویل:
ـوړور یې ولوېد.
موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سیټ بام ته سوکان ونیول. موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و، ویل یې چې خپلې غاړې مې دربادې خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل یوه له پاره خطر ومنم.
یوه مساپر چیغه کړه !
ـدا څنګه مسلمان یې !
کړس شو، مساپر خپل مخ ته لاس ونیو.
وړور مې زما پر اوږه سر کېښود.
موټروان بېرته سیټ ته ور وګرځېد، موټر حرکت وکړ. لیرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړې ځمکې ته سوکان نیولې وو نرۍ چیغې یې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
د مریم خبرې ختمې شوې.
بخارۍ ته مې وکتل، سره وه، خو تاو یې تر کمپیوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، یوه ملګرې مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شیرینې ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهیان راباندې خوري.
همداسې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خیرخانې قلعه یې نجارا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلو، په یخه هوا کې د ماهیانو خوراک خوند وکړ، د چایو د سوررلو په وخت ټلیفون راغی، حیران شوم، مریم وه، دې به یوا ځې له ماښامه وروسته ټلیفون کاوه.

د باندې ووتم، ښېښه یې وغوښته، را یاده یې کړه چې د کار په وخت کې یې مزاحمت وکړ، خو وروسته یې یودم وویل:

ـ د موټرو غږ دی.

پوه مې کړه چې د ماهیانو د خوراک له پاره قلعه یې نجارا ته راغلي یو.

په غږ کې یې بدلون راغی، په خوشالي یې وویل:

ـ په چهار راهي کې یې؟

ـ هو

ـ کومې خوا ته.

ـ شمال !

ـ خو په جنوبي برخه کې ښه ماهیان ورکوي، ته ورته وګوره، زه مې له مور سره شو ځله ورغلې یم.

ومې کتل. تر سړک ور ها خوا له لویې کړایي څخه تاوونه پورته کېدل.

ومې ویل

ـ اورې

ـ هو

غږ یې ژرغونی و. خو و روسته یې یودم وخندل.

ـ هی، چهار راهي ته وګوره، هغه بوډا ترافیک شته، اوږده ږیره لري.

ومې کتل، یوه ځوان ترافیک د موټرو نظم برابراوه.

مخکې تر دې چې د (نه) ځواب ورکړم، مریم په خوند وویل:

ـ موږ به هر سهار همدلته د پوهنتون یوه ملګرې را اخیسته، خو وروسته یې د دریدو ځای بدل کړ، ویل یې چې زوړ ترافیک ډېر راته ګورې. بس، خدای راکړه، ملګرې به مو ځوروله، ویل به مو چې زوم خو بیا ولاړ دی.

مریم ټوخې واخیسته، ټوخی یې اوږد شو، وروسته یې غاړه صافه کړه،ورو یې وویل:

ـ وبښه.

شاته مې وکتل، یوه ملګري مې ساعت ته اشاره کوله.

د مریم نیولی غږ مې واورېد.

ـ قلعه یې نجارا ښنګه ښکاري؟

ـ هیڅ، لاندې دوکانونه دي، پورته منزل د ډاکترانو لوحو نیولی دی، د ژۍ واورې د موټرو په لوګیو تورې دي، خو له سړکه دوري پورته کیږي.

مریم سوړ اسویلی ویست:

ـ اه، تر هماغه دوړو ځار شم.

یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په غریو کې و ویل:

ـ یوه هیله ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وايه
ـ يوه ژوره ساه واخله.
خندا راغله
ـ ولي؟
ـ زما په خاطر
پزه مې کش کړه، د لښتې بوى له دوړو سره ګډ و، تږخې راغى، ټلېفون مې ليرې ونيو. خو ومې نه ټوخل.
لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
مريم وويل:
ـ بختور يې.
ومې خندل.
مريم سوړ اسويلى ويست:
ـ د وطن دوړي مې ياديږي.
غلى شوه.
د ملګري غږ مې واورېد، ويل يې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، بايد لاړ شو.
مريم يو دم وخندل:
ـ اه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنګوي، کمپيوټرونه بايد ليرې کړي، له سهاره راهيسې د کيسې په ثبتولو اخته يم، غواړم چې ډېرې خبرې درولېږم، رخصتي مو په څو بجو ده؟
ومې ويل:
ـ څلورنيمې.
ـ ښه، که مې ايميل ناوخته درورسېد، چې هير يې نه کړې.
ـ سمه ده.
ـ وښه، اخيري خبره، که زما منې، تر سرک واوړى، هغه بلې غاړې ته ښه ماهيان پخوي.
هېڅ مې هم ونه ويل، موږ ماهيان خوړلي وو.
دفتر ته لاړو.
په رخصتۍ کې مې د مريم خبرې راواخيستې. ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزورى و.
د څنګ ګاونډى راپه زړه شو، برق يې نه درلود، زموږ له کوره يې لاين کش کړى و. ورغلم، سيم مې له ساکټه وايست.
راغلم، کمپيوټر چالان شو. ټلېفون وشرنګېد، همسايه و، ويل يې چې ستاسو د حويلۍ د دروازې د سر ګروپ بل دى.
ولاړ شوم، برق مې بېرته ور خوشى کړ.
راډيو مې راواخيسته، يوازې د جنګ خبرونه ول، مړه مې کړه. اورېد وغځېدم، د مريم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې وې، د کوڅې د خلکو تر وېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیاله مې له چایو ډکه کړه، الماری ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لاړ، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو ورېو بوی راغی. ګوتې مې وتپولې، تودې شوې، پیاله چپه وه.
کوټه سپینې رڼا ونیوله، تېزه وه، کمپیوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونګا یې خته. همسایه ته مې زنګ وواهه، وریاده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابګرمي بنده کړې وي، لیرې یې کړئ.
فکر مې سم وخوت، د کمپیوټر چونګا غلې شوه.
مریم ویلي ول:
ـ یوې زېرزمینۍ ته ورکښته شوو، ساه پکې بندېده، د روغنی رنګ بوی یې درلود. دوه ژېړ ګروپونه راځړېدل کړنګ شو، ټیمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولګېده، پر لانده سیمینټ د نخودي رنګ څاڅکي توی شول.
ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته یې وچې سترګې نیولې وې، د پطلانه شنه پایڅه یې په نخودي رنګ ککړه وه.
مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، مخکې لاړل.
زیرزمیني اوږده وه، د ناستې له پاره هیڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سیمینټو څو ډکې بوجۍ د ېوال ته پرېیستې. پر بوجیو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنګ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لندې ټوټې ښکارېدلې.
موټروان دروغ ویلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نیم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې ګرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.
پر مخامخ د ېوال یو سیوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زینو راکښته شو، ملا یې ختلې وه، له خولې یې د سګرېټو تېز بوی ته.
سړي یوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته وخوت.
پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ وریوره کړه، لاندې سپېرې سپینې وریجې وې.
د ډوډۍ وره ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غوندې وه، نه ژوول کېده، د خاورو خوند پکې ګډ و.
مور ته مې وکتل، په رنګ ککړ برس ته یې وچې سترګې نیولې وې.
پوه شوم، له موټره لوېدلی ځوان یې له زړه نه ووت.
ورور مې ګروپ ته کتل....
پلار مې یو دم مخ واړاوه، ویې ټوخل، وریجې دانه دانه پر رنګ شوي د ېوال ولګېدې.
ښښنه یې وغوښته، بیا یې کاسې ته لاس ور ونه غځاوه. ملا یې د ېوال ته ولګوله، پورته یې وکتل، له سترګو یې پوه شوم چې په راتګ پښیمانه دی.
ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر اېښی و، سترګې یې پټې وې. له وریجو یوا ځې یوه ګوله پورته شوې وه.
نبه شببه ووته، سترګې مې درنې شوې.
سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه ښکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستونې ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای اېستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم څګنو څپو اخیستي ول.
ورور مې چیغې وهلې، مرسته یې غوښته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لويه خوله راووته، سپين تېره غاښونه يې زما د ورور سر ته سيخ شول، سپين ځګونه سرو وينو ونيول.

چيغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.

مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لاړم، لاس او پښې مې له حرکته لوېدلې ول. پورته مې وکتل، په سپينو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.

مور ته مې مخ وروا ړاوه، خلاص غونچه وينښتان يې يوې بلې خوا ته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې يې حبابونه (پوکنۍ) راوتل.

له سمندري شنو اوږدو پاڼو يو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې يې زما د ورور په وينو لړلې خيرې کميس بند و، د مور خواته مې ور وګرځېد ، چيغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.

نهنګ ورغی، غټه خوله يې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلي سرې وينې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو يې زما د مور اوږده وينښته راوتلي وو، اوبو يوې بلې خوا ته وړل.

نهنګ زما خواته راغی، خوله يې خلاصه وه، چيغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شواى راتلی، اوبو بېرته شاته ووړ.

غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، مور مې په حيرانۍ راته کتل، ورور مې لا ويده و.

ومې ويل:

ـ ښه يم. خوب مې ليد.

پلار مې بېرته پر سيميټي کځوړې کېناست. کيڼ لاس مې را پورته کړ، دوه نيمې بجې وې.

سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.

غږ مې واورېد، يو چا زما د پلار نوم اخيست. پلار مې په بيړه پر زينو وخوت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ويې ويل چې بايد لاړ شو.

مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له څه ويلو پرته ولاړ شو.

د باندې راووتو، تياره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.

کوڅې ته راغلو، يو کوچينۍ موټر ولاړ و، پر سر يې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.

پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، مور د شا سيټ ته ورپورته شوو.

شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپين او ژېړ څراغونه بل ول، فکر راولوېد، مور د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.

موټر حرکت وکړ، په يوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخوت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پياده رو کې ودرېد.

موټروان په بيړه دروازه خلاصه کړه، له موږ څخه يې وغوښتل چې له موټره کښته شو، همداسې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګڼو ونو کې کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړک دواړو غاړو ته تېز ژېړ ګروپان بل ول، رڼا یې تر هغو ځانګو رارسېده چې موږ یې تر لاندي ناست وو.
موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکینې ټاېره یې هوا ایسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به یو ــ یو موټر په تېزۍ سره تېر شو.
موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل.
یو موټر راغی، ټیوټا وه، پر سر یې سور څراغ تاوېده، پر دروازه یې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ایران لیکلي و.
موټر برېک ونیو، یو عسکر له ښېښې سر راویست، موټروان د تکسي خالي ټاېر ته ګوته نیولې وه.
وروسته یې ټلېفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مې ترې واخیسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم.
د پولیسو موټر حرکت وکړ، موټروان سګرېټ ولګاوه، هماغسې پر بانټ ناست و.
وروسته یې ټلېفون غوږ ته ونیو، د لاس له خوځولو یې پوه شوم چې په غوسه دی.
پاو ووت، یو درې سوه درې بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه وه.
لاړو او همالته کېناستو.
بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو وېښتو کې د بس د چت د څراغونو کمزوري رڼا ښکاربدله، سپین سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککرۍ هم زنګېدلې. ټول غلي ول.
مخکې مې وکتل، د بس پر ماشین یو تنکی ځوان ناست و.
نیم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، یو پلاستیکي سطل یې ورواخیست. مخکې راغی، یو ماشوم یې له بغوره کش کړ، ویې خندل، له سطله یې یو جوس ورکړ.
ځوان دوو دریو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونیول. وروستۍ څوکۍ ته راغی، سطل یې کېښود، یوې بلې خوا ته یې وکتل، له جېبه یې درې کارتونه راوایستل، ورو یې وویل:
ــ مخکې پوسته ده، پولیس راځیږي. د شا سیټ ته نه راځي، له لیرې همدا کارتونه ورته پورته کړئ.
پلار مې یو کارت ورواخیست، سر یې وخوځېد، بېرته یې ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو ګوته اېښې وه، په ټیټ غږ یې وویل: وارخطا نه شئ، لار ور سره لرو، پیسې مو ورکړې دي.
ځوان یو دم وخندل، په لوړ غږ یې وویل:
ــ جوس غواړئ؟
د جوس پاکټ یې زما د ورور پر ځنګنو کېښود، مخ یې واړاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست.
پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته یې شناسنامه لیکلي وه، لاندې د یوه بربتور سړي عکس ښکارېده.
پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکی شو، خپل کارت یې راوښود، عکس یې نه درلود.
مور ته مې وکتل، کارت یې په ګوتو کې سره اړاوه، په عکس کې یوه ږیرور بوډا سپینه لونګۍ تړلې وه.
یو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد، دوکانونه بند ول، خو د هوټل تر لویو ښیښو ور هاخوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنجو خوراک کاوه.
بس ته یو وسله وال عسکر راوخوت، په لوړ غږ یې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا یې ځانته نیولې وه.
عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو، په دوهمه څوکۍ کې یې د یوه بوډا اوږې وخوځولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډا تر څنګ ناستې ښځې څه ورته وويل.
. زړه مې ولړزېد ، عسکر مخکې راغی ، مور ته مې وکتل، کارت يې پر څنګانه اېښی و ، له غروي يې مازې د کاغذ څنډه مالومېدله. د پلار سترګې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو ـ دريو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړوپه کړه. کارتونو ته يې وکتل، ښښه يې وغوښته، پورته بې پر څو وړو بکسونو ګوتې وتپولې، يو ناست ځوان يې ولاړ کړ، د هغه جېبونه يې وکتل، زموږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه يې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونيو.
عسکر وخندل، پلار ته مې يې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول.
مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې يې لاس ور وغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.
ورور مې په وېره وويل:
ـ ابا يې چېرته بوت؟
ورو ښځينه غږ مې واورېد:
ـ ډېر ښکلی دی.
ورميږ مې کوږ کړ.
تر مخې مو يوه زړه ښځه ناسته وه، په عينکو کې يې سترګې غټې ښکارېدلې، تر څنګ يې زما ورور ته کتل.
وروسته يې ماته مخ راواړاوه، ورو يې وويل:
ـ افغانان ياست؟
غلي وم.
ښځې وخندل:
ـ د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ايرانيان نه ياست، خو پاکستانيان هم نه راته ښکارئ، د هغوی رنګ مالوم دی. تک تور دی.
مور مې وويل:
ـ افغانان يو.
ښځې له خپل بکسه د بسکيټ قوطۍ راوايسته، ورو ته مې يې ونيوله. ورور مې مور ته وکتل، هغې اوږده بانه سره وروستل، ورور مې بسکيټ ور واخيست، ويې ويل:
ـ ابا ته خو به څه نه وايي؟
زړې ښځې وويل:
ـ څه وايي؟
مور مې سوړ اسويلی وايست:
ـ هيڅ ! پلار ته يې اند ښنه ده.
زړې ښځې وخندل، مخکيني غاښونه يې د زرو ول، ورو يې وويل:
ـ مه ويرېږئ، د لارو پوليس د خو تومنو سپي دي.
خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي ګونځې يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت وپوښت، پلار ور ياده کړه چې سل ډالره يې ورنه يووړل.
موټر حرکت وکړ، ښه شيبه ووته، زړې ښځې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپه تومنو يې بدل کړئ !

ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.

پلار مې د ورور په لاس کې د بيسکيټو نيولې قوطۍ ته وکتل.

مور مې وويل:

ـښځې ورکړ.

د باندې تياره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر را روانو ترافيکي لوحو لګېدله، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

سترګې مې درنې وې، د بس د چت سپين څراغونه ورو ورو کمرنګي کېدل، وروسته خوب وړې وم.

مريم وټوخل، ټوخی يې اوږد شو ، بيا يې په کمزوري غږ وويل:

ـشور او زوږ و ، سترګې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړ ول، خلک يوې بلې خواته ګرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره يې خبرې کولې.

بس تش و ، دوې څوکۍ ور هاخوا يوه بوډا کتاب وايه.

پلار ته مې پام شو ، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و

ورور مې راغی، له سرو شونډو يې د ګشنيزو نرۍ ډکۍ راوتلې و ، برګر يې خوړ.

ولاړه شوم، مور مې راوکتل، خو څه يې ونه ويل.

د بس له شاتنۍ زينې کښته شوم، مخکې لاړم، يوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو ، خو ايرانۍ پيسې نه وې.

د پلار غږ مې واورېد:

ـڅه غواړې؟

ورو مې کتل، په لاس کې يې پلاستيکي نازکه خلطه نيولې وه. د پيپسې بوتلې او برګر پکې پراته ول.

ومې پوښتل:

ـتومن دې له کومه کړل؟

کيڼ لور ته يې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لويه ښيښه رنګارنګ لوټونه سرېښ ول.

له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخيستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرګي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، تر چمن ور هاخوا سيمټي نری سړک و ، ډله خلک ګرځېدل، خو پر سړک يو کاغذ هم نه ښکارېده.

پلار مې په ډکه خوله وويل:

ـتهران ته يو زرو د پرش کيلو متره لار پاتې ده، تر ماښامه به په بس کې يو.

د مخامخ دوه منزله تامير پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نيمې وې.

ومې پوښتل:

ـدا کوم ځای دی؟

ـد کرمان دبسونو اډه.

يو وړوکی توپ راورغړېد ، د مرسل د ګلانو په بوټو کې ننوت. کوچيني ماشوم منډه پسې راواخيسته، بوټي ته نږدې ودرېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پاڼو کې پروت و. لاس مې ور وغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټو راویست.
ماشوم غبرګ، ټنډ لاسونه راته ونیول، توپ یې ور واخیست ، د بس خواته یې منډه کړه.
ګلانو ته مې وکتل، اخره یې وه، مړاوي ښکارېدل.
بېرته پر اوږده څوکۍ کېناستم.
پلار مې وویل:
_مننه درنه کوي.
مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.
پر سړک یوه نجلۍ روانه وه، نرۍ اندام یې درلود ، له ټکري یې د ویښتانو څوکې راوتلې وې.
ومې ویل:
_ملایان څه نه ورته وایي؟
ځواب مې وانه ورېد.
پلار ته مې وکتل، رنګ یې ژېړ و ، دوو راروانو عسکرو ته یې وچې سترګې نیولې وې.
په بېړه مې وویل:
_مه ورته ګوره !
سر یې وځړېد.
عسکر راغلل، د یوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه ځړېدله.
یوه یې وویل:
_ښاغلیه، شاته دې کثافت دانۍ ده.
پلار مې موسک شو ، پښو ته نږدې د پپسي خالي قوطۍ یې ور واخیسته او په سره ټوکرۍ کې یې واچاوله.
مخابره وچونګېده: وارخطا غږ ترې راووت:
_دوه افغانان رانه ورک شول، یو یې اوږده رېږه لري، له رنګه سپین دی، دېرش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ مالومیږي، دواړه د ترمینال شمالي دروازې ته لاړل.
عسکرو منډه کړه.
پلار مې وویل:
_په موټر کې ناسته مو په خیر ده.
روان شوو ، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وایه.
پلار ته مې مخ ور واړاوه، د پولیسو ولاړ موټر ته یې کتل:
ومې ویل:
_و یې نه پېژندلو.
پلار مې یوا ځې موسک شو.
پاو ووت، د سهار چایو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې ښځې لاس ته مې وکتل، ټېټه شوم، پاو کمې اته بجې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، له دښتو او وړو ښارونو تېر شوو، یوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ماښام تیاره یې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.

د تېلو ټانک و، لیرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.

یو خیرن ډنګر بوډا راغی، موسک و، له څه ویلو پرته یې بکس اوږې ته واچاوه.

په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وړه حویلۍ وه، پر چمن کېناستو. شاوخوا مې وکتل، د یوا ځینۍ کوټې سپین دېوالونه د ونو له ژېړو پاڼو ښکارېدل.

بوډا هماغه کوټې ته ننوت.

ورور مې منډه واخیسته، د هغه له تورو وېښتو ور هاخوا، له وچو بوټو د بتو (قو) سپینې غاړې راوتلې وې.

ورغلم، درې بتې د کوچیني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.

پلار مې راغږ کړ، ور ومې کتل، پیاله یې پورته نیولې وه.

ورور ته مې وویل:

_چای تیار دی.

راویې نه کتل، بتو ته یې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.

سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کېناستم. مور ته مې مخ ور واړاوه، د چایو له سورولو یې خوند اخیست.

بوډا یو غاب پر چمن کېښود، څو قند خیشتې پکې پرتې وې.

پیاله مې راډکه کړه.

بوډا په خواره خوله وویل:

_بل څه خو به مو نه وي په کار؟

پلار مې مننه ترې وکړه، خو بوډا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې یې ژورې وې، خندل یې.

پلار مې جېب ته لاس کړ، بوډا ته یې یو لوټ ونیو، خو بوډا لاس ور ونه غځاوه.

پلار مې بل نوټ ورسره یو ځای کړ، بوډا هماغسې خندل.

خوښ مې شو، ورېی نه و. خو یو دم یې وویل:

_ډالر غواړم.

پلار ته مې غوسه ورغله، لاس یې ور ټول کړ.

بوډا کېناست، په خواره خوله یې وویل:

_ښاغلیه مه خفه کېږه، دلته یواځې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر یې ډالر راکوي.

پلار مې وخندل، له پیسو سره یې یو بل لوټ هم یو ځای کړ، بوډا ته یې ونیو، هغه لاس ور وغځاوه، خو هماغه پخوانی خندا یې نه وه.

چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لندو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحید خبره راګرځېدله.

بوډا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پایپ یې څمکه آبپاشي کوله.

نیم ساعت ووت، بوډا راغی، په لاس کې یې مبایل و، په غوسه یې وویل چې په ماپسې راځئ.

پلار مې بکس ور واخیست، د تېلو د ټانک تر مخ ولاړ ټکسي ته ور وختو.

موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله. لیکلي یې و، تهران، لس کیلومتره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژېړه رڼا د ونو په سپېرو څانګو ولګېده.
پاو ووت، د پوي ټيټې غونډۍ سر ته وختو، لاندي زرګونه رنګارنګ ګروپونه بل وو.
پلار مې موټروان ته تر څنګ وکتل، ورو يې وويل:
_تهران دی؟
ځواب مو وانهورېد.
پاخه ته ور وختو، موټر په نورو سلګونو موټرو کې ګډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافيکي اشاره شنه وه.
شاوخوا مې سترګې واړولې، د مغازو له لويو ښيښو سپينې رڼاوې راوتلې وې. په پياده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېوللي ښکارېدل، د نجونو له نريو ټکريو او تنګو پطلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده.
آيني ته مې پام شو، د موټروان پرسېدلې سترګې ښکارېدلې، زما مور ته يې کتل.
موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آينه د موټروان د ککرې سپينو ويښتو نيولې وه.
غېټ ښارو، سړکونه پاک ښکارېدل، د سړک دواړو غاړو ته غځېدلي ګلدانونه لا شنه وو. ځای ځای به هسک تاميرونه په مخه راغلل، عمومي سړکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم ليدل کېده.
هماغسې مخکې تلو، هسک تاميرونه کم شول، زراعتی ځمکې راغلې، خو لا هم ځای ځای ښکلي کورونه ولاړ ول
موټر له عمومي سړکه ووت، تر ټيټ د ېوال تېر شوو، مخکې لاړو، يوې لويې دروازې ته ودرېدو، پر غټه لوحه د برګو غواوو عکسونه ښکارېدل.
دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشايو بوی ورو ورو ډېرېده.
موټر ودرېد، کښته شوو، د ونو په مېنځ کې نرۍ لار پورته ختلې وه.
مخکې لاړو، موټروان په يوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تامير و، له يوې کوټې د خندا غږ راته.
دوهم منزل ته وختو.
د مريم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخيسته او له ډکې پيالې چای سره بېرته کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي وو:
_وروړ مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوټه کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس ور وغځاوه، لاندې په سره سطل کې د اوبو د توېيدو غږ غلی شو.
آيني ته ودرېدم، مخ مې پاک و.
له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلوېزيون د ريموټ بيطرۍ را ايستلې وې.
ورغلم، د مور پر څنګانه مې سر کېښود.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، کوټه لويه وه، شيرچايي رنګ يې درلود، پر زړه غالۍ د لرګي درې او سپنيز کټونه ولاړ ول.
د مور غږ مې واورېد:
_مه يې څښه!
ورور ته مې وکتل، د کوچيني مېز له سره يې جګ ورپورته کړی و.
پلار مې د اوبو جګ ور واخيست، پزې ته يې ور نږدې کړ، ودرېد، ګروپ ته يې ونيو او له کوټې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلویزیون ته ورغلم، سویچ مې کړ، په ګوته مې څو چاینلونه واړول، ملایان غږېدل.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستیکي څوکیو ناست ول، د مېز پر سر په سګرېټ دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، لیرې زرګونه ګروپونه بل ول.
د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
ورغلم، د هغې پر ورانه مې سر ولګاوه، ګوتې یې زما پر ویښتو کې تېرې کړې.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به د څنګ له کوټې د خندا د پ اواز راغی.
دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، یوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس ورسره و، د پیالو د ربړدېدو غږ راته.
ور ولاړه شوم، پتنوس مې یې له لاسونو ونیو.
نجلۍ غلې له کوټې ووته.
مېز ته ور نږدې شوم، دواړه د یک برغولی مې لیرې کړ، مستې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
_اوبه یې رانه وړې؟
مستو ته یې وکتل، په خوند یې وویل:
_هلی نو، لاسونه پرېمنځئ.
مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ویل یې چې زړه ته یې نه کېږي.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چایو پیاله راډکه کړه، ریموټ مې تلویزیون ته ونیو، خو کار یې نه کاوه.
مور مې په قبله پسې ګرځېده، یوه ته هم نه وه مالومه.
ټول ستړي وو، ورور مې له مور سره پرېووت، پلار او ماته بېل بېل کټ راورسېد.
چوپه چوپتیاوه، په سطل کې د څاڅکو د تویېدو غږ راته، وروسته مې سترګې درنې شوې.
یو وخت مې اوږدو ټکان وخوړ، ورومې کتل، مور مې وه، ویل یې چې په لمانځه کې لټه شوې یې.
سترګې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ور نږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې، تر هسکو تامیرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.
د تشناب وره ته مې لاس ور وغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهاری اورېده.
ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانی نجلۍ وه، د اوبو ورې جګ یې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پتناسه ته ور ولاړه نه شوم.
مور مې پتنوس ور نه واخیست، نجلۍ په وېره وویل:
_اوبه مې هېرې شوې.
پلار مې وخندل:
_پروا نه کوي.
نجلۍ هماغسې په وېره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخير دی، علی رضا ته مه وایاست.
د پلار خندا مې زور ونيو:
ـعلی رضا څوک دی؟
غلې شوه.
لهجه يې ايرانۍ فارسي ته نه وه ورته.
ومې ويل:
ـ د کوم ځای يې؟
غتې مړې سترګې يې راواړولې، چو په خوله د باندې ووته.
د چايو د سورولو په وخت يودم زوړ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو، لاندې ډله کسان ګرځېدل، ډېر يې په کميس او پرتوګ کې ول.
پلار مې وويل:
ـ يوائې نه يو.
پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پيالو ته ور وګرځېدل، خو زه له کړکۍ سره ودرېدم. د حويلۍ د دروازې تر څنګ مې يوه پطلون کړي ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې يې کېبل ښکارېده.
نورو کسانو ته مې وکتل، ځينې ګرځېدل، نور د بوال ته ناست وو، سترې ښکارېدل، زياتره يې خيرن او په دوړو سپيره ول.
د پلار غږ مې واورېد:
ـ چای سړيږي.
ورغلم.
مور مې وويل:
ـ تر کومه به دلته يو؟
پلار مې ور وکتل:
ـ نه پوهېږم.
مور مې سوړ اسويلی ويست، پياله يې ور واخيسته او پر کټ کېناسته.
ريموټ مې راواخيست، بيطری مې ترې ويستې، لاړم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.
حويلۍ ته مې وکتل، هيڅوک هم نه ول.
بلې کړکۍ ته ور وګرځېدم، لاندې پټې ول، د مخملو (لمرمخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو، ورهاخوا دوه اوږده سالونونه ښکارېدل، مخې ته يې لويې تکې سپينې ډبرې پرتې وې، د کاشيو د جوړولو کارخانه راته واېسېده.
ليرې مې وکتل، تر هسکو تاميرونو کمرنګه لوګی را تاو وو.
د پلار خوشاله غږ مې واورېد:
ـ په تشناب کې تودې اوبه راځي.
ورومې کتل، مخ يې لوند و.
ټول خوشاله شوو، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس بجې ماته وار راورسېد ، اوبه تومړې وې، خو بدې نه لګېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې رېږې ته چاړه نیولې وه.
مور مې تر هغه پورې په کوټه کې وه ، له ورې نجلۍ پرته مو بل هېڅوک هم ونه لیدل، نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چوپه خوله بېرته له کوټې ووته.
بل سهار مې د ورور خلق تنګ و ، ویل یې چې په کوټه کې خپه شوی یم، پوره یو ساعت خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکې ژوند او د لندن کیسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په دربیم سهار د تږلو زړونه تنګ ول، پلار مې حویلۍ ته کښېنسته شو ، کله چې بېرته راغی، ډونګېده، ویل یې چې یو اځې د غواوو په فارم کې د ګرځېدو اجازه لرو.
یوولس بجې ټول له کوټې ووتو ، په حویلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندې جوړ و ، کړکیو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترګې راته نیولې وې.
د باندې لاړو ، د ونو په مینځ کې نرۍ لار کښېنسته شوې وه، څومره چې مخکې تلو ، د خوشایو بوی ډېرېده.
پراخه میداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کیڼ لور ته اوږد سالون ښکارېده، د بام اهن چادر یې سترګې بربېښولې.
د غوا رمباړه راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه ورواخیسته، ورغلو ، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نیول شوې لسګونه برګې غواوې ولاړې وې.
مخکې لاړو ، ورور ته مې وکتل، د یوه تور کوچیني سخوندر تر غاړې یې لاسونه تاو کړي وو.
غولي ته مې پام شو ، سپیني پربوللي کاشۍ وې، خو لا هم د خوشایو بوی خوت.
د مور غږ مې واورېد:
_غواوې یې په اسرات کې دي.
ورومې کتل، په پلاستیکي اخورونو کې د جوارو میده شوې ژیړې پانې پرتې وې.
په سپینه چپنه کې یو دنګ سړی راغی، د څو غواوو غولانځو ته یې پایپونه ورواغوستل، دیوال ته یې لاس ور وغځاوه، سویچ یې وواهه، په رنو پایپونو کې سپیني شېدې روانې شوې.
څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته یې برسونه ونیول.
پلار مې د تلو راته وویل، خو د ورور مې پام غلط و ، له سخوندره نه لیرې کېده.
پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو ، دی بېرته فارم ته لاړ.
دروازه مې خلاصه کړه، ورې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نیولې وه.
مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته یې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.
په کړکۍ کې اېښو بیطریو ته مې وکتل، سیورۍ پرې راغلی و. راوا مې خیستې، شېبه وروسته مې تلویزون ته ریموټ ونیو ، کار یې نه کاوه.
نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:
_نوم دې څه دی؟
را وېې کتل، په خواره خوله یې وویل:
_زیبا.
ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نوې بیطری نشته؟
ـ علي رضا ته به وو ایم.
غلی شوه.
ومې ویل:
ـ د کوم ځای یې؟
یوه شېبه غلې وه، بیا یې نری شونډې وخوځېدې:
ـ د بدخشان.
حیرانه شوم.
ـ نو دلته څه کوې؟
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونیوله. راویې کتل، غومبرې یې سره ول.
ورو مې وویل:
ـ دلته څه کوې؟
ځواب یې رانه کړ.
ترلاس مې ونیوله، پر کټ کېناسته، سر یې وځړېد ، جارو ته یې وکتل، ورور یې وویل:
ـ کوټه پاتې ده.
ومې ویل:
ـ پروا نه کوي.
ـ علي رضا ته غوسه ورځې، وایي چې ډالري کوټه سمه پاکوه !
خندا راغله:
ـ ډالري کوټه؟
نیغ یې راته وکتل، په سترګو کې یې وېره ښکارېدله.
ومې ویل:
ـ مه ډارېږه.
سر یې وځړېد:
ـ دې کوټې ته ډالري کوټه وایي، ډېر پام ورباندې کوي، دلته یوا ځې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځې.
د مور غږ مې واورېد ، ناولې جامې یې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ور مې خلاص کړ، د ستشویې له ځګه ډکه وه.
بېرته کټ ته ور وګرځېدم.
ومې ویل:
ـ ښه، زیبا ! دلته دې خوک شته؟
سوړ اسویلی یې وایست.
ـ نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ جارو ور واخيسته، تر مټ مې ونيوله، ببرته مې په خپل ځای کېښوله.
تندی يې تريو شو:
ـ علي رضا مې وهي.
ومې ويل:
ـ هيڅ هم نه درته وايي.
غريو واخيسته:
ـ نه، پرون يې هم موټ موټ وېښته رانه وشکول.
زيبا خپل سر ته لاس وروووړ، ټکرۍ يې وښوياوه، غوږ يې وينې و.
په ژړغوني غږ يې وويل:
ـ سهار يې خوله پرې ولګوله
زړه مې ولړځېد.
نجلۍ يو دم وژړل:
ـ ډالرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.
د نجلۍ مټ مې پرېښود. جارو يې ور واخيسته.
ومې ويل:
ـ دا سپی څوک دی؟
ځواب يې رانه کړ.
پر کټ اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.
د مريم يوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپيوټر مې مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې مې پر ځان راکش کړې.

* * *

دربشو، سترګې مې رڼې کړې، پردې ته مې لاس ور وغځاوه، شين سهار و، د خنګ همسايه واوره اچوله.
د بخارۍ له سره مې د اوداسه له پاره ترمې اوبه راواخيستې، لس دقيقې وروسته مې د دهلېز ور خلاص کړ، سور فرش ته سپينې واورې راورغړېدې. ګام مې واخيست، ښۍ پښه مې تر ځنګانه په واوره کې ننوته.
سږ ژمی سوړ و، تر دې مخکې هم واوره شوې وه، خو په يوه ځل دومره ډېره نه وه اورېدلې.
د همسايه غږ مې واورېد:
ـ دا ځل مجبوره يې چې بام ته ور وخېژې.
ور غږ مې کړ!
ـ د پارو ژۍ د بام ايزوګام ورسره اړوي.
ويې ويل:
ـ مخکينی واورې وچې وې، پروايې نه وه، خو دا واوره لنده ده، بامونه درنيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاره مې نه درلوده، د لرګي پر زينه وختم. شاوخوا مې وکتل، پر هر بام يو ـ دوه تنه ولاړ وو.
احتياط مې کاوه، خو بيا هم د پارو ژۍ خو ځايه د ايزوګام سپين زرورق او د قير ورې ټوټې توري ورسره واخيستې.
ټلېفون راغی، موټروان و، ويل يې چې سړک يوه ډېره ده، موټر چاين شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی.
د غيرحاضرۍ دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول.
د څنګ ګاونډي راغږ کړل.
ـ درشم؟
ور ومې کتل، خپل بامونه يې تور وو.
ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرګي زينه ودروله، د ماسپښين له اذان سره سم بامونه خلاص شول.
ټوک توک وم، اوږو مې درد کاوه.
ماخوستن وختي پرېوتم. سهار دوه- درې ځله موټر وښوېد، خو سرعت يې کم و، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو.
پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.
په رخصتۍ کې ايمېلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايمېل راغلی و، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو:
د مريم خبرې مې در ولېږلې.
کور ته لاړم، برق نه و.
سهار مې له بامه په رالوېدلي واوره کې لار وابسته، د حويلۍ تر دروازې پورې ايله لس ګامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار يې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوره ولاړه وه.
لومړی مې چای دم کړ، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د مريم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخيستې. ويلي يې ول:
ـ زېبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله يې ډوډۍ راوړه، خو څه يې ونه ويل.
بل سهار مې پلاراو ورور د باندې ووتل، مور مې پر کټ پرېوته، راياده يې کړه چې بېګاه يې د سر درد له لاسه ټکې خوب هم نه دی کړی.
کړکۍ ته ور نږدې شوم، لاندې مې وکتل، زېبا د يوه سپورتي نوي موټر سايکل ټانکۍ ته سپينه ټوټه نيولې وه.
د مېز له سره مې د اوبو جګ راواخيست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښيښه مې وټکوله، نجلۍ راوکتل، جګ مې پورته ونيو، په اشاره يې پوه کړم چې درځم.
بېرته پر کټ کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې يې پټې وې.
زېبا راغله، د مخ سرخي يې ډېره شوې وه، جګ ته ور وګرځېده.
ومې ويل:
ـ غواړم چې خبرې درسره وکړم.
له اوښکو ډکې سترګې يې راواړولې، جګ يې ور واخيست، له کوټې ووته.
وخت ووت، د موټر سايکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و، راوتلی ټټر يې درلود، د موټرسايکل په آينه کې يې د اغوستي تور يخن قاق غاړه سموله.
موټر سايکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته پر کټ پرېوتم. سترګې مې پټې کړې، کرپ شو، ورومې کتل، پر مېز د اوبو جګ ایښی و.
زېبا مې تر مټ ونيوله، غلې کېناسته.
و مې وويل:
_علي رضا و؟
راويې کتل، له ډکو سترګو يې پوه شوم چې ګومان مې سم وخوت.
ومې ويل:
کيسه راته وکه.
سر يې وخوځېد.
ومې ويل:
_څومره وخت کيږي چې دلته يې؟
_دوه کاله.
زړه مې ولړزېد:
_کورنۍ لري.
غريو واخيسته.
_نه
_ولې؟
يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په ډک ستوني وويل:
_دوه کاله مخکې مې پلار ته يو ليک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې يې ليکلي و چې دلته مې د خښتو په بټۍ کې سرګاريګري درته موندلې ده، د يوه کال د دهقانۍ پيسې، په يوه مياشت کې موندلی شې.
د پرورې له خرخولو وروسته له کلي راووتو.
تر نيمروزه مو خپلې پيسې بس شوې، يوه هوټلي قاچاقبر راته وموند، د سړي پر سر يې يو ميليون تومنه غوښتل.
پلار مې خپل ورور ته ټليفون وکړ، هغه ورياده کړه چې تاسو تر دې ځايه راشئ، مصارف مو زه په غاړه اخلم
له زاهدانه ژر راووتو، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تيرې کړې، وچه ډوډۍ يې راکوله، د شپې به د موټرو په ګراج کې ويده ېدلو. قاچاقبر ويل چې د تهران لارې سختې دي، پوليس په افغانانو پسې ګرځي او د لارې ډېر هغه عسکر يې بدل کړي چې له دوی سره جوړ ول.
وروسته يې يوه بل ورکي ښار ته يوورو، علی رضا مې هماالته وليد، په دوهمه ورځ يې يوه بار وړونکي موټر ته وروخېژولو، تر لسو يوولسو غواوو تېر شوو، څو نور افغانان هم پر شنو ونو ناست ول.
دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته يې راوړو.
زېبا غلې شوه، ورومې کتل، پر سرو غومبرو يې مړې اوښکې روانې وې.
ومې ويل:
_بيا؟
شونډې يې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپلار مې څو ځله خپل ورور ته ټلیفون وکړ، خو کار يې نه کاوه. علي رضا پیسې غوښتې، ویل يې چې له دې ځایه نه شئ وتی.

یوه اوونۍ تېره شوه، مور په همدې حویلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښو ته ورولوېد ، وریاده يې کړه چې د تهران د ښتو بټیو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دلیل يې دا و چې دلته به سلګونو بټۍ دي، کومه یوه به پسې غواړي.

خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثیر ورباندې وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سایکل کېناست، خو کله چې مازدیګر بېرته راغی، شونډې يې چاودلې وې.

ډوډۍ يې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونګېده، ورور ته يې بد رد ویل.

په بله ورځ یوه ایراني وریاده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بټیو ته پولیس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به يې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وي.

د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنګنونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوي.

مور ته يې د همدې تامیر په پای کې ګوښې کوټه راکړه، وره او چټله کوټه، خو بیا هم ښه و، د نورو مساپرو سترګې نه راباندې لګېدې.

پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشايي پاکول، کله چې به بیګا کوټې ته راغی، له جامو به يې سوړ بوی ته مور مې مساپرو ته دېګ پخاوه.

پلار به مې هر ماښام د کوټې پر دېوال لیکې ایستلې، وروسته به يې ټولې لیکې حساب کړې، له ځان سره به يې وویل:

ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

یوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وریجو صفت يې کاوه، مور ته مې يې ویل چې خوندورې يې پخې کړې وې. خو وروسته يې راتګ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

یوه غرمه مې پام شو، مور مې دېګ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ يې زما مور ته یو کمیس ونیو، هغې نه اخیست، خو علي رضا ټینګار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوېدلی کمیس ولید، مور مې يې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځایه پورته نه شوه.

پوره څلور وخته مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په درېیم سهار مې مور د مجبوریت له مخې دېګ ته ور پورته شوه، ما ویل چې پیازو به يې سترګې ور ترخې کړې وي، خو نه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال لیکې به يې شمېرلې.

یوه ورځ مې وریاده کړه !

ـ وبه تښتو.

سوړ اسویلی يې وایست:

ـ تا سو تر دېوال اوښتی شئ؟ !

یوه شوم، پلار مې زموږ له پاره چېرته نه شوای تلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي رضا ځو ورځې ورک و ، يو ماسپښين راغی، زما د مور پر ورانه يې لاس کېښود ، ويې ويل چې په سختو مې نه لوربړی. ته او لور دې له ما سره لاړې شئ.

مور مې همدا يوه خبره کوله:

ـ د خدای له پاره، له کوټې ووځه !

علي رضا ماته وکتل، راياده يې کړه چې د پورتنۍ کوټې له يخچاله اوبه راوړه.

کوټې ته وختم، اوبه مې راواخيستې، کله چې مې وره ته لاس وروغځاوه، نه خلاصېده، ور د باندې له خوا تړل شوی و.

نه پوهېدم چې څومره وخت ووت، بيا په وره کې کيلي تاو شوه، د هلېز ته ورغلم.

علي رضا و ، په مخ او غاړه يې سرې کرښې تيرې وې. د نوکانو نښې را ته ښکاره شوې، راياده يې کړه چې که دې چاته څه ويلي ول، نو پلار دې وژنم.

چاته به مې څه ويل؟ نه پوهېدم.

دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.

مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.

زېبا يو دم چيغه کړه، پر خوله مې يې لاس ونيو ، مور ته مې وکتل، ويده وه.

د زېبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو ، هغې ژړل، ما هم خپلې اوښکې نه شوای کابو کولی.

ښه شېبه ووته، وروسته يې په غريو کې وويل:

ـ مور مې کېناسته، شکېدلې جامې يې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما يې خپرې کړې، تر ډېرو يې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، بيا يې کلکه پر تندي ښکل کړم، يودم يې منډه واخيسته او سرتور سر د باندې ووته.

ټکرې مې راواخيست، پسې ورغلم، درب شو ، له ځمکې دوړه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو کې پرته وه، تر خولې يې سرې وينې راووتې. دې د تامير له سره ځان راغورځولی و.

د زېبا پر خوله مې لاس کېښود ، چيغه مې خولې ته راغله، په غريو کې مې وويل:

ـ بس دی ! نور څه مه وايه !

زېبا سرې سترګې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې ليرې کړ، نجلۍ وويل:

ـ تا کيسه غوښته !

غريو واخيستم:

ـ سمه ده. ووايه !

نجلۍ وويل:

ـ چيغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو ګوتې د پنجرې تر اوسپنيزو سيخانو تاوې وې، زورونه يې وهل، ايرانيانو ته يې کنځلې کولې، خو د اوسپنې سيخان ټينګ ول.

د فارم کاريګر راغلل، پلار مې هم پکې و ، دی زما مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاس يې پورته کړ، بېرته يې پرېښود ، لاس پر ځمکه ولګېد.

تر ډېره غلی و ، د مور شکېدلې ټټر ته يې وچې سترګې نيولې وې، وروسته يې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په غېږ کې يې ونيو ، يودم يې کوکه کړه، له چيغو سره يې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوي ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې بنه شېبه وژړل، بیا یې ماته وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. په غریو کې یې وویل:
_علي رضا و ؟
سر مې د (هو) په بڼه ورته وخوځاوه.
پلار مې د ښوال ته ولاړ ببل ور واخیست، منډه یې کړه، له حویلۍ ووت.
زېبا غلې شوه.
په غریو کې مې وویل:
_نور؟
د نجلۍ سر وځړېد:
_مور ته ورنږدې شوم، سترګې یې لوڅې وې، ماته یې کتل. یو دم یې پر ټټر ور پرېوتم، پر غاړه مې یې مخ کېښود ، خوله مې تروه وه، نه پوهېدم ، زما اوښکې وې که د وینو خوند.
بیا چا تر ولیو ونیولم، ورومې کتل، علي رضا و ، ټټر ته مې یې سوکان ونیول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه ولګېدم، په سترګو مې تیاره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده، په سترګو مې زور راووست، ځو پیاوړو کسانو له ځمکې توره لویه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپین لاس راوتلی و.
نور مې هیڅ هم ونه لیدل.
زېبا غلې شوه، د پلار غږ مې واورېد:
_د باندې نه ځې، ښکلې هوا ده.
ورومې کتل، پلار مې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
ویې ویل:
_څه پرې شوې.
ځواب مې ورکړ !
_سر یې خوږېده، ویده ده.
_ته نه ځې
_نه، مور مې یوا ځې نه شم پرېښودی.
پلار مې بېرته له کوټې ووت.
زېبا ته مې وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. یوه شېبه غلې وه، وروسته یې ترخې موسکا شونډې سره ویرې کړې، په غریو کې یې وویل:
_تاسو مه ویرېږئ، دوی ډالري مسافرو ته څه نه وایي.
په خبره کې یې ور ولوېدم.
_دوی؟
_هو ، ماته یې ډېرې کیسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پېژني، ځانته کوټه لري، ما ځو ځله ډوډۍ ور وړې ده، ټول تریاک ځکوي، توپانچې مې یې په خپلو سترګو لیدلې دي.
دوی دوه ډوله مسافر راوړي، ډالري مسافر کم دي، همدا کوټه یې ورته ببله کړې ده، خوراک، ښناک یې هم له نورو جلا دی، پام وربانديې کوي، خو هغه نور بیا داسې نه دي، علي رضا د تومني مسافرو نوم پرې ایښی دی، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان ایران ته د کار له پاره راغلي، ترهغو د پنجرو ترشا ولاړ وي چې کوم خپل یا ملګری یې د قاچاقبر پیسي ورته راورسوي. خو داسي کسان هم پکې شته چې په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوی د سهار له خوا یواځې لس دقیقې له کوټې راباسي، علي رضا وايي چې تښتي، لس دقیقې تشناب ته د تګ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ورنه ور خلاصوي، تېره هفته مې د یوه مساپر چیغې واورېدې، ځان و ، ګېډه یې خوږېدله، خو هیڅوک یې هم په کیسه کې نه شول، سهار ته مړ پروت و.

زیبا غلې شوه.

ومې ویل:

_ته دلته څه کوې؟

_دیګ پخوم.

لاس ته مې یې وکتل، غټه تناکه پرې ختلې وه.

په غریو کې یې وویل:

_د مور له مرګه وروسته یې یوه کورته بوتلم، څلور ښځې پکې اوسېدې، یوه زړه او درې ځواني، هرې یوې بیله کوټه درلوده، .دوهمه شپه مې پام شو ، کورته درې نارینه راغلل، بوډۍ پیسې ورنه واخیستې، بیا یې هر یو بیلې کوټې ته ور ولیږه.

زیبا غلې شوه.

ور ومې کتل، شونډې یې لړزېدلې.

ومې ویل:

_بیا ؟

_درې ورځې هلته وم، علي رضا راغی او بېرته یې دلته راوستم. خو یو شناخته مې هم ونه لید. د پنجرو ترشا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارګران هم بدل شوي وو ، یواځې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل.

له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ویل یې چې لړ ژوبل شوی دی، بس، چې له روغتونه رخصت شو ، ورسره تلای شې.

د شا کوټې ته یې بوتلم، یوه زوړ سړي دیګ پخاوه، علي رضا رایاده کړه چې مرسته ورسره کوه !

د شپې به یواځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلی، مور مې لیده، لوڅه لغړه وه، د سر ویښته یې شکول. تر سهاره به ګروپ راته بل و ، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راووړ، ویل به یې چې مخ په جوړېدو دی.

ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غی. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. یوه ورځ یې راته وویل چې پلار دې پولیسو نیولی، اوس به یې خپل وطن ته اړولی وي.

. تمه مې ونه خته ، ځای ور مالوم و، ضرور راپسې راته.

یوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخیستې، د یوه کاریګر پښه وښوېده، نه شو ولاړېدی، له مانه یې وغوښتل چې د خوشایو ډک سطل د باندې وباسم.

ډېران د فارم د حویلۍ په کونج کې دی، دوی د ټولې هفتې خوشایې همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي.

ورغلم، یو بوټ پروت و ، شناخته رامالوم شو ، په ټکرې مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته مې منډه کړه، چيغې مې کړې، بوټ مې د زاړه پيره دار سترګو ته ونيو.
هغه وارخطا و، يوې بلې خواته يې کتل، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، لاسونه يې رانه تاو کړل، ټټر ته يې ور نږدې کړم، پر ککرۍ يې شونډې راکښېنودې.
ده ژړل، خو زما د پلار په اړه يې څه نه ويل، اخير يې رايادا کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځايه لاړه شه.
دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته ومې ويل. رايادا يې کړه چې پلار دې راځي.
وخت تېر شو، ديګ به مې يو اځې پخاوه.
يوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه يې راته وويل چې نه پوهيږې.
په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې يې سترګې سرې ښکارېدلې.
ده په دېوال پسې لاس ونيو، په دروازه کې کېناست، بوتل يې پر غولي کېښود، رايادا يې کړه چې د پلار په اړه مې پوهيږې.
خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا يې کوله، مورا و پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنګ وه، زما ټوله خوله يې رالنده کړه، بوی يې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخيسته.
دی همالته ړنګ شو، له وېرې کوټې نه شوای ورتلای. شپه مې رڼو ستورو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخيستی و، خواست يې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وايم، هر څوک د نشې په حال کې چټيات وايي، پلار دې ژوندی دی
، خو ماته يې هيڅ هم نه وويلې.
زېبا غلې شوه، ماته يې وکتل، په غريو کې يې وويل:
_پلار مې راځي؟
د هغې تر نرې ورمېږ مې ګوتې تاوې کړې، ټټر ته مې رانږدې کړه.
د زېبا ورو غږ مې واورېد:
_علي رضا اوس هم راته وايي چې پلار دې راځي، بيګاه يې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره يې راته وکړه، له خولې يې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بيا يې وخندل، زما ټټريې څو ځله په خپلو ګوتو ټينګ کړ، ويل يې چې خوند درکوي؟
په چونډيو کې به نو څه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خندل، ويل يې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه يم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته ګټلی شې.
د مريم خبرې ختمې شوې.
جېب ته مې لاس کړ، فلش مې راويست، د لوسي په ايمېل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټېلېفون راغی، ملګری مې و، ويل يې چې مېلمه مې يې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووځه.
بانه مې ورته وکړه، خو دی ټينګ و.
جامې مې بدلې کړې. کور ته ورسره لاړم، له هالنډه مو د ليسي دو خت يو همصنفی راغلی و، نه يې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولګيوالو وګرځېدو، ماښام تياره کورته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مریم خبرو ته مې ببړه وه، ویلي یې ول:
_په سره اور ناسته وم، ټیکه نه راتله، له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول
وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زېبا مړاوو سترګو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.
یو مازدیګر مې د پلار له جیبه د لسو زرو تومنو نوټ راوایست، زېبا ته مې ونیو، ډېرې نه وې، درې ـ درې نیم سوه
افغاني راتلې، خو زېبا نه اخیست، ویل یې چې څه یې کوم، په نږدې سیمه کې دوکان نشته.
وروسته ټوخی راته پیدا شو، پلار مې علي رضا ته وویل، ګولۍ یې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه
خوړې.
ورور مې هم تبې کولې، کوچیني سخوندر یې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
یو ولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچیني ورور مې خوشاله ول، د موټر له ښیښو یې یوې بلې خوا ته
کتل، خدای ته یې شکرونه ایستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې ورې پراتې ته کتل، د زېبا له اوښکو ډکې سترګې
مې له مخې نه لیرې کېدې، دهغې وروستۍ جمله مې په ذهن کې راګرځېده:
_هه! دا پراټه مې په خپله درته پخه کړه، ورې به شي.
د مور حیرانه غږ مې واورېد.
_ته ژاړې؟
مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.
پلار مې وخندل:
_اې لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.
څه مې ونه ویل، مخامخ په پیاده رو کې د زېبا په عمر ډله نجونې روانې وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل یې، په
ملاوو پسې یې د مکتب بکسونه سرېښ ول.
ټکسي وان په یوه باغ کې پرېښودو، رنګارنګ ونې وې، غولی ژېړو پاڼو نیولی و.
لنډ وخت وروسته د اوبو یو لوی ټانکر راغی، حیران شوو، موټروان ویل چې ټانکر ته ورکښته شئ.
پلار مې په غوسه و، نه یې ورسره منله، خو موټروان سل دلیلونه راوړل، د لارو سختۍ یې یاده کړه، ویې ویل چې
ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.
پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټلیفون وکړي.
زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بیا هغه کور ته نه شو تلای.
ټانکر ته ورکښته شوو، وچ و، خو د ماهیانو غوندې سوړ بوی پکې لګېده.
ټول پر یوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تیاره وه، پورته اسمان د شنې دابرې غوندې
ښکارېده.
موټروان رایاده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځي.
شېبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له
ورکېدو پوه شوم چې پاخه ته وخوت.
یو، یو نیم ساعت ښه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، ګردې دریڅې ته خولې نیولې وې.
یو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتیاط شاته یووړه، یوه دقیقه لا نه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيم ساعت وروسته بيا موټر ودرېد، موټروان و، ويل يې چې د هوا د تبديلۍ له پاره د باندې راووځئ.
موټر له عمومي سړک نه چپ په ژړو ونو کې ولاړ و.
موټروان کينړ لور ته اشاره وکړه، له يوه لوړ ځايه، رڼې اوبه راتوېېدلې.
سر مې ګرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاسونه ونيول.
پلار ته مې وکتل، له موټروان سره يې خبرې کولې.
کله چې بېرته ټانکر ته ورکېنته شوو، پلار مې رايادونه وکړه چې تر مهاباده به همدلته يو. د مهاباد په اړه مې مالومات
ترې وغوښتل، د موټروان له خولې يې وويل چې ترکيې ته نږدې کوم ولايت دی.
سفر سخت و، خو بيا هم د ترکيې نوم زړه راکاوه.
يو ځای مې د ورور خوا راوګرځېده، پلارمې تر ډېره پر اوږو کېنولی و، ورور مې ازاده هوا اخيسته، وروسته يې
يخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست.
لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو.
يوه کور ته لاړو، ساه مو لا نه وه سمه کړې چې يو دوه سيټه ټيوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې،
ماخستن ناوخته ترې کښته شوو.
تياره وه، سپي غپوول، ورور مې د مور غېږې ته ځان ور واچاوه.
لاټين ښکاره شو، مخکې راغی، يوه بوډۍ وه، په ژبه نه سره پوهېدو، په هغې پسې روان شوو.
د وره غنجا مې واورېده، ورغلو، يوه لويه کوټه وه.
په زړه درۍ کېناستو، د لاټين په ژېړه رڼا کې مې سترګې ورغړولې، تنور، په کونج کې له ختې جوړ نغری، څنګ ته
ايښې وچ لرګي... ټول د کليوال ژوند نښې وې.
بوډۍ زوړ دسترخوان پرانيست، وچه ډوډۍ مو له پنير سره وخوړه.
وروسته يې څلور کمپلې راوړې، ستړي وو، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درۍ
پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد، له بولو پاڅاب وم، خو ځان مې غلی ونيو. د کوټې له دروازې سره د پراته
سپي د ساه ايستلو غږ راته.
سهار وختي مې مور د ورور جامې وربدلولې، د هغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لويشتې درۍ لنده وه.
د باندې ووتم، سوړ باد چلېده، د يوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې، څلور خام کورونه ولاړ ول. له دودکشونو
يې لوګي ختل، په ډېوالونو کې يې تېرې او ښويه لرګي کار شوي وو.
زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغړېد، ټوپ يې کړل، ځنځېر وشرنګېد.
بوډۍ منډه راواخيسته.
ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سېکه ختلې وه.
بوډۍ لښته پورته کړه، ترلې سپي کوړنج وهل، غلی د ډېواله ته پرېووت.
بوډۍ ترمټ ونيولم، تر بې پانو غوټه نيالګيو تېر شوو، په لښتي کې رڼې اوبه راتلې.
کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غاښونه مې سره لګېدل.
له چايو وروسته د باندې ووتم، لمر و، پر يوه هسکه غونډۍ د ترکيې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د
بېرغ په لېدو يې بېرته کوټې ته منډه واخيسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترګې نيولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ټوپونه وهل، ترکيه تر يوه کيلو متره نېږدې وه.
بوډۍ راغله او په اشاره يې پوه کړو چې بايد کوټې ته ننوځو.
هماغسې مو وکړل، ټول پر درۍ کېناستو، ورور مې پر لانده ځای بکس کېښود.
د بوډۍ غږ مې واورېد، دومره يې وپوهولو چې ډله مه وځئ. خو شېبه وروسته مې له مور سره يو ځای د باندې ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډۍ اوزه لوشله، مور مې د لښتي په اوبو کې د ورور لندې جامې پرېوللې، ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ واښه ختلي وو.
ورځ تېره شوه، ماښام قضا يو جګ سړی کوټې ته راغی، پر شونډو يې سپين برېتونه پراته ول، ټول تندی يې ګونځو نيولی و.
سړی د بګدان ته ور وګرځېد، له جوش د ډکه يې د چرګ ورون ور وايست، ور پوه يې کړل، خولې ته يې وروور، د بريتو اوږده سپين ويښته يې د چرګ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته يې وکتل، په ډکه خوله يې وويل:
ـښکلې مال دی.
زړه مې ولړځېد.
پلار مې ولاړ شو، مخې ته يې ودرېدم .
سړي وخندل:
ـپرې يې ږدئ. هيڅ هم نه شي کولای.
پلار مې کېناست.
سړي چيچل شوی هډوکی په اورکې واچاوه، په زوره يې وويل:
ـننه، چای راوړه !
وروسته يې له جېبه څه راويستل، د قير غونډې سرېښناکه ورې ټوټې وې. ويې خندل:
ـچرس، ډېر خوند لري...
بوډۍ کوټې ته راغله، پرېولې پياله او کوچينی ترموز يې د سړي تر مخ کېښودل.
سړي ډکه پياله خولې ته وروړه، پلار ته مې يې وکتل:
ـصاحب منصب يې ؟
پلار مې وچې سترګې ورته نيولې وې.
سړي وويل:
ـ ډېر ايراني پوځيان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
شېبه وروسته کوټه د چرسو له بويه ډکه شوه. بيا يې زما پلار ته سګرېټ ونيو، لاس يې هماغسې غځېدلی پاتې شو، بېرته يې سيګرېټ خپلې خولې ته ور نږدې کړ، ټوخي واخيست، زما پلار ته يې وکتل، په ملنډو يې وويل:
ـډېر غيرتي يې !
بيا دم يې وخندل:
ـخو دلته هيڅ هم نه شي کولای.
د پلار په سترګو کې مې غوسه لېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل:
ـ تېر کال مې يوه ايرانۍ کورنۍ له سرحده اړوله، دوي پيغلې پکې وې، په تګ کې مې له يوې سره ناپامه اوږه ولګېده، ورونو ته يې وويل، د سوکانو وار نه رابانده کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونيوله، مچې مې ترې واخيستې، ورونو يې راته کتل، خو هيڅ يې هم نه شواى کولاى.
څه به يې کول؟ هه! هيڅ، نه پوليسو ته ورتلاى شواى او نه يې هم ماته کومه څپېړه راکړه. زارى يې کولې، ويل يې چې خويندو ته مې څه مه وايه.
خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوى هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. يوا ځې يو کيلو متر واټن ټول غيرت ورڅخه واخيست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولګېده، د سوکانو وار نه رابانده کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې اخيستې، زارى يې کولې. ډېر فرق دى، نه؟
د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې يو هلک ولاړ و، مازې يې راته وخندل، خو ښه نه رابانده ولګېده، پلار ته مې وويل، ماښام کور ته ورغى، د هلک پلار يې راوايست، جنرال و، يوه عادي دوکاندار يوه روپۍ کړ، خو دلته يې يوه معتاد ايراني ته هيڅ هم نه شو ويلى.
د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.
ـ مه ويرېږئ!
ور ومې کتل، زما مور ته يې وچې سترګې نيولې وې.
سړي وخندل:
ـ مورې دوه ډوله مساپر لرو، ځيني کمې پيسې راکوي، مازې يې تر سرحده اړوو، نور يې خپل کار، څه کوي، چېرته ځي، په موږ پورې اړه نه لري، خو ستاسو غونډې مساپر بيا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره مياشت، لس، پنځلس مساپر تر سرحده اړوم، د هر مساپر پر سرزره ډالره راکوي، اعتبار نه شم خاولى، ډېرې پيسې دي.
غلى شو. ګړۍ ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ دولسو بجو ته ځانونه تيار کړئ.
ودرېد او له کوټې ووت.
يوولس نيمې بجې راغى، زما پلار ته يې يوه پلاستيکي کڅوړه ور وغورځوله، ويې ويل چې د پوستې د عسکرو له ديده مو ساتي.
پلار مې له خلطې دوه، تور يخن قاقه را وايستل، يو يې په خپله واغوست، بل يې زما ورور ته ونيو. کله چې د باندې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.
مخکې لاړو، سړي رايادة کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې ورې ډېرې لاندې ونه رغړي.
دا يې هم وويل چې تشويش مه کوئ، يوه پوسته ده، ليرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې يې يوا ځې يو ځل ډزې رابانده کړېدي.
ټول د غونډۍ په پيڅکه کې په سړي پسې روان وو، يو ځاى ودرېدو، د يوې هليکوپترې له کمزوري غږه پرته، نور څه نه اورېدل کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، وچ خوړو، پورته وختو، یو ځای تیږه ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بیا ولاړ شوو، سړي زما له پلاره بکس وړ واخیست، په احتیاط مخکې تلو، یو دم ډزې شوې، له ډېرو سره سوکي (سپرغي) باد شول، شاته مو منډه واخیسته، تر کمره لاندې پرېوتو.
مور مې چیغه کړه !
ـزوی مې.
سړي یې پر خوله لاس کېښود.
زړه مې ولړزېد، ورور مې نه و.
پلار مې ولاړ شو، سړي تر پښې ونیو، په ټیټ غږ یې وویل: ـوژني مو.
غږونه مو واورېدل، عسکر ول، چیغې یې وهلې.
پر مخامخ ډبرو د بټۍ سپینه رڼا پرېوته، ورور مې ولید، پروت و، سپینې سترګې یې نیولې وې، د غوږ لاندینۍ برخه او غاړه یې لانده ښکارېدل.
رڼا بلې خواته ولاړه.
مور مې لاندې ورغړېده، ورغلم، خرهاری یې خوت.
چیغې شوې، پورته مې وکتل، د بټۍ سپینه رڼا مې په پلار لګېدله، هغه زما د ورور خواته منډې وروهلې، ډزې شوې، مخې ته یې سره سوکي باد شول، بېرته راوګرځېد.
سړي راغی، زما مور یې له ځمکې پورته کړه، مخ کښته ګرندي روان شو.
پر سر مې د مرمیو شنهارۍ واورېد، پلار مې تر مټ ونیولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخیسته.
سړي راغږ کړل، ورغلو، د لوېې تیږې تر شا کېناستو.
مور مې پرته وه، خرهاری یې خوت.
سړي یو دم منډه واخیسته، پورته د سپینو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه ولوېد.
عسکرو چیغې وهلې، کله کله به د بټیو سپینې تېرې رڼاوې پورته په تیاره کې تېرې شوې.
مریم غلې شوه، ورروسته غریو واخیسته، ویې ژړل، بیا یې په ډک ستوني وویل:
نه وم پوه شوې، یو وخت مې د پلار ژړغونی غږ واورېد:
ـمریم، مریم، سترګې رڼې کړه !
ور ومې کتل، همالته په ډبرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروې موښل.
ځان مې د هغه غېږې ته وروغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وینو لړلی غوږ مې له ذهنه نه ووت.
مور ته مې وکتل، بې حرکته پرته وه، خرهاری یې نه خوت.
د غونډۍ په بل سر کې سپینې رڼاوې یوې بلې خواته کېدلې.
د سړي غږ مې واورېد:
ـکمه لاره پاتې ده.
پلار مې حرکت ونه کړ.
سړي د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سخته ده، خو بله چاره نه لرئ.
پلار مې هماغسې ژړل.
سړي بکس ته ډېره ووهله، يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
ـشاته نه شئ تلای، د ايران پوليس مو نيسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم درنه بيايي، هر څه چې يې زړه ول، کوي يې.
پلار مې هماغسې ژړل.
سړي بکس ور واخيست، ولاړ شو، ويې ويل:
ـ رڼاوې ليرې دي، داسې وخت بيا نه شې موندلی.
پلار مې يوه شېبه غلی و، بيا ودرېد، مور مې يې پر اوږه واچوله. نيم ساعت لا نه و پوره چې د سرحد بلې غاړې ته ورسېدو.
د مريم خبرې ختمې شوې.
پاو وروسته يې ټلېفون راغی، ويې ويل چې د روغتون د دهلېز رنګ يوه ورځ نور وخت نيسي، خو لوسي په کور کې انټرنيټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
مريم خوشاله وه، ويل يې چې د پلار وکيل يې زنګ ورته وهلی و. شايد دوهمه محکمه يې د قيد موده راټيټه کړي.
نه مې شوای کولای چې د خوشحالۍ پرمهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مريم په رالېږلو خبرو کې يو څه کم و. کيسه سمه نه راتله، بايد ورباندې پوه شوی وای.
بخت ياري راسره وکړه، د پوښتنې يې راته وويل، سل زړونه مې سره وتړل، ور ياده مې کړه چې ورور دې څنګه شو او تر سرحده په څه ترتيب واوښتئ؟
مريم غريو واخيسته، ټلېفون قطع شو.
ځان بد راته واېسېد، خو چاره نه وه، نن، يا سبا، بايد پوهېدلی وای.
لنډ وخت وروسته ټلېفون راغی، مريم وه، ښښنه يې وغوښته، په ژړغوني غږ يې وويل:
ـ دواړو غاړو ته هسکې پرښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پر هماغه لاره پورته وخېژو. يو ځای ودرېدو، زه او پلار دواړه کېناستو، په څمکه کې ستورې ښکارېدل، لاس مې ور ووړ، له وروره پاتې ډب وينه لا توده وه. چيغه مې ستونې ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټينګ کړل.
سړي ترمټ ونيولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تياره وه، خو بيا مې هم د مور ځړېدلې سپين لاسونه ليدل.
سړي ترمټ نيولې وم، ګړندی ورپسې تلم، ډېرې رغړېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چيغې، پاو وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.
مريم يو دم وژړل او خبرې يې پرې شوې.
وروسته يې په غريو کې وپوښتل:
ـ ورور به مې ژوندی وي؟
غلی وم..
د مريم ژړا زور ونيو.
ټلېفون قطع شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سبا مې د مریم خبرې راوا خیستې، ماخستن کمپیوټر ته کېناستم، ویلي یې و:
_په رنګو د بوالو کې کېناستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تته رڼا له د بواله په رالوېدلو لویو-وړو ډبرو لګېدله.
پلار مې تېزه تېزه ساه ایسته، سترې و، یو پاو یې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سرې هم غلی پر یوه تیږه ناست و، شېبه وروسته یې وویل:
_زه تر دې ځایه درسره وم.
ولاړ شو، د بکس ځنځېر یې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ورویې کتل، یودم ودرېد، سرې یې تر مټ ونیو، په حیرانی یې وویل:
_دا زموږ بکس دی؟
سرې په خبره کې ورولوېد:
_ خو دا ستاسې نه ده!
لاس یې راویست، کڅوړه وه.
پلار مې په بیړه وویل:
_څه دي؟
_پوډر.
یودم یې د سرې ګرېوان ته لاس ورواچاوه، چیغه یې کړه!
_تا زموږ په بکس کې پوډر ایښې ول؟
سرې خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر ټټر کېښودل، پورې یې واهه، له دبواله یوه غټه تیږه راولوېده.
سرې ودرېد، په ملنډو یې وویل:
_د همدې پوډرو په خاطر مې سرې مرمۍ ومنلې او بکس مې راووړ.
پلار مې لاس پورته کړ.
سرې وویل:
_احمقتوب مه کوه، ښځه او لور دې لا پاتې دي.
پلار مې کېناست.
سرې دوه ګامه شاته لاړ، یوه لویه ډبره یې لیرې کړه، وړه کنده وه، کڅوړه یې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره یې پرې کېښوده.
بېرته په خپل ځای کېناست.
مور مې یودم چیغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده.، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پرېوته.
د پښو غرړاغی، ورې ډبرې ورغړېدې. ټول پرېوتو.
د شغال ورو انګولا شوه، سرې بېرته نیغ کېناست، په ټیټ غږ یې و انګولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول، یو یې له سرې سره ودرېد، بل یې تېرې ته وروګرځېد.
سرې د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، موږ ته یې وکتل، ویې ویل:
_دی اوزکان نومېږي، تاسو به تر وان پورې رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې ځوان ته څه وویل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکي ژبه وه.
ځوان بکس ور واخیست، په لهجه لرونکې فارسي یې وویل:
- دا سیمه خطرناکه ده، باید لاړ شو.
پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
ټول راووتو، سړې ایران ته ور وګرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کځوړې سره بلې خواته په تیاره کې ورک شو، مورږ هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا یې وهله.
یو ځای کېناستو. د موټر بل څراغونه پر لوځو ونو ولګېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
تر دوو پوستو تېر شوو، لیرې وې، خو رڼاوې یې ښکارېدلې.
د مور په خاطر مو یو ساعت لاره، په دوه، دوه نیم ساعته کې ووهله.
د مېږو غږ راغی، ګړنجوني وګړنجېدل، د سپیو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بټۍ ولګوله، دوو چیني کوچنیو سپیو منډه راواخیسته، تر ځوان راوګرځېدل، لکۍ یې وهلې.
یوې کوټې ته ورننوتو، څراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالۍ اوبدلو وړه کارګاه ولاړه وه، څنګ ته ګډوډې زړې بړستې پرتې وې.
ځوان څراغ ور واخیست او د باندې ووت.
ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلګۍ یې وهلې، مور مې لا په سد نه وه راغلې، ما هم څه کوله چې کومه چیغه مې تر خولې راونه وځي.
ما تر ډېره د پلار سلګۍ اورېدلې، کله کله به د ګړنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم.
نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چیغې وهلې.
سترګې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس یې زما د ورور پر وچو وینو سور و، له چیغو یې وار نه کېده.
ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، را ویې کتل، سترګې یې د انګار غوندې سرې وې، را ړنګه شوه، سر یې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره یې چیغه کړه.
ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخیست.
ښه شېبه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچیانو غوندې له رنګو (پاولیو) ډک، ګرد کمیسونه یې اغوستي ول.
یوه یې زما مور ته ورغله او بلې یې زه په غېږ کې ونیولم. له نازه یې پوه شوم چې اصلي کیسه ور مالومه ده.
په ژبه یې نه پوهېدم، خو پوست غږ یې د غمرازۍ مانا ورکوله.
دوې ورځې هماګته و، څو کوره ول، رمې یې درلودې، سړو یې ارت پطلونونه اغوستي ول، سدریو (واسکټونو) یې راوتلي جېبونه لرل، په ختېه کردان وو.
په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره یوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ویل، هیڅ.
ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوې نوم به یې واخیست، بیا به یې یو دم چیغه کړه:
ـ راځي، راځي، ضرور راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې به يوا ځي ژړل.
په دربيم سهار يو موټر راغی، په باډي کې يې له وطني چرګانو ډک قفسونه ايښي ول.
موټروان په قفسونو کې لار وايسته، مورې ته يې اشاره وکړه، له څه ويلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دوا ړو
غاړو ته مو له چرګو ډک قفسونه ول، يو بل قفس راغی، زمورې تر سرونو يوه لوېشت پورته ودرېد.
بوی و، سوړ بوی، ټپکه نه کېده.
مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه يې سر ايښی و، د ککرۍ پر تور ټکري يې د چرګانو سپينه چټلي ښکارېدله.
موټر حرکت وکړ، ښه و، سوړ باد د چرګانو بوی ورسره ووړ.
موټر پاخه ته وخوت، يو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټې کلي تېر شوو، کورونه خام ول، د لرګي
ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ وابنه ښکارېدل.
په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.
د دوو چرګو له مينځه مې ور وکتل، د خام سرک پر سيميټي پلچک ناستې زړې ښځې پيسې شمېرلې.
موټروان راغی، زمورې پر سر د ايښي قفس دروازه يې خلاصه کړه، دوه چرګان يې پکې واچول.
موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې يې خپل سر زما د پلار پر اوږه ايښی و.
غرمه پاخه ته وختو، د سرک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرګې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته
مې مناسبه چوله پيدا کړه، د يوې چرګې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:
ـوان، ديرش کيلومتره.
موټر خامې ته ولوېد، جمپونه يې نه خوړل، جغل و.
وخت ووت، موټر ودرېد، چرګو چيغې کړې، د سر قفس ليرې شو.
ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالوېدلو سوروزمه پاڼو نيولی و.
پر يوه لويه تيږه کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پيڅکه مې تر ګوتو تاوه کړه، پيڅکه مې د مور پر
سپين، صاف تندي تېره کړه، د چرګانو وچه چټلي لاندې ولوېده.
پلار ته مې سترګې ور واړولې، دواړه اوږې يې ککړې وې، په رسيدلي ږېره پسې يې مړه ښکه سرېښ وه.
خپل ټکری مې ليرې کړ، مازې يو ځای چټل و.
موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره يې پوه کړو چې له ونو مه وځئ.
د چرګانو ناري تر هغه وخته راتلې چې موټر پاخه ته وخوت.
پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقيقې وروسته په يوه کور کې وو.
دوې ځواني نجونې راغلې، يوې يې زه تر لاس ونيولم، بله زما مور ته ورغله.
ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نيمايي د بوال آيينې نيولی و، لاندې يې پر مېز د ارايش مختلف وسايل ايښي
ول.
تشناب ته ورغلم، نجلۍ راځېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه يې کړم چې تر ځان مينځلو وروسته همدا جامې
واغونده.
کله چې په سالون کې ولاړې آيينې ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ايسېد، پر چسپ پطلون د يخن قاق لنډه لمنه پرته
وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولې يې وه. خو ارت او اوږد يخن قاق يې ښه و، كمر بند يې نه مالومېده.
پلار مې وليد، جامې يې بدلې وې، تر خړيلي ستوني لاندې يې سره نيكټايي ور تړلې وه.
شېبه وروسته له كوره ووتو او په هماغه ټكسي كې كېناستو. مور ته مې وكتل، غټې سترګې يې له غمه ډكې وې، د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوكې يې لا لندې ښكارېدې.
وان كوچينى، خو ښكلى ښار و، ډېرى كورونه يې دوه يا درې پوړيزه ول.
د ريل په ايستګاه كې يې يو بل سړي ته وروسپارلو، سړى له ونې هسک و، د تګ په وخت يې د ورمېږ غوښې ښورېدلې.
تر مساپر وړونكي ريل تېر شوو، تر دوو پټليو واوښتو، بار وړونكي ريل ته ور وختو، له كارتنونو ډكه تياره كوټه وه.
مخكې لاړو، د كارتن پر هوار شوي كاغذ كېناستو، سړي يوه پلاستيكي كڅوړه راته ونيوله او په خپله له ډبې كښته شو.
شېبه وروسته يې نور كارټنونه راوړل، زموږ له پښو سره يې تر چته ودرول، تر يوه وخته د كارټنونو له چولو څخه د وره رڼا ښكارېدله، خو وروسته تپه تياره شوه، هيڅ مو هم نه ليدل.
ډېر وخت د رېل په ولاړه ډبه كې وو. يو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تر دې ډېر. يو وخت څوكۍ ولړځېدلې، د رېل پر شاتني د بوال مې غوږ ولګاوه، ماشين چالان و، وروسته مو ورې جټكې وخوړې، ريل حركت كړى و.
د پلاستيک كړپا شوه، پلار مې وويل:
ـهه، له سهاره راهيسې مو څه نه دي خوړلي.
ګوتې مې په هوا كې وتپولې، د هغه له لاسه مې يو څه راواخيستل، پزې ته مې ور نږدې كړ، د چپسو بوى يې درلود.
ټول غلي وو، يوازې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته.
دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نيولى و، خوند يې رانه كړ.
شاته مې ولې ولګول، او سپنه سړه وه.
ښه شېبه ووته، خوب راغى، د پلار پر څنګانه مې سر كېښود. په وېښتو كې مې پنډې ګوتې تېرې شوې.
يو وخت چې مې سترګې رڼې كړې، د موټرو هارنونه ول، ريل ولاړ و، پلار مې خرېده. مور ته مې ور غږ كړ، هغه هم ويده وه.
نه پوهېدم چې شپه وه كه ورځ. كله چې ريل حركت وكړ، بېرته مې سترګې پټې كړې.
د مريم خبرې مې ودرولې، بخارۍ ته مې وكتل، برهارى يې خوت، خو كوټه سړه وه. مخ مې واړاوه، د پردې پيڅكه رپېدله. ورغلم، علت مې وموند، د كړكۍ پله چوله وه.
بېرته پر خپل ځاى كېناستم. مريم ويلي و:
ـهره خوا سړې غوښې وې، په لسګونو له پوسته شوي ځاروي راځړېدل، له پرې شويو غاړو ځاځكي وينه تويېدله. سپينې كاشۍ سرې وې.
مخكې لاړو، په سپينو چپنو كې كتار خلک ولاړ ول، ساتولونه په وينو لړلي وو، كړپا وه، هډوكي ماتېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټ ونيوله، هغې خپل لاس خپلو سترګو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې يې وکتل، سور و، مور مې يودم چيغه کړه:
ــ وينه.
پلار مې په غېږ کې ونيوله.
مور مې چيغې وهلې. د خپل زوي نوم يې اخيست، په سپينو چپنو کې ولاړو خلکو په حيرانۍ ورته کتل.
مخکې تللي ډنګر سړی بېرته راوګرځېد. په خشکه يې څه وويل، ټول په هغه پسې روان شوو.
په وينو سرې زينې وې، لاندې لاړو، سړي او سپينيزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ ګروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارينه ناست ول.
مورې هم ساره دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترګې راته نيولې وې.
مور مې خپل لاس ته کتل.
د بکس ځنځير مې کش کړ، يوه ټوټه په ګوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې يودم پر ټوټې ګوتې ټينګې کړې، ور و مې کتل، زما د ورور کميس و.
مور مې کميس پر خپل ټټر پورې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل، ناستو کسانو په حيرانۍ ورته کتل.
وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ويله.
په دوی کې يو هم افغان نه شو راته ښکاره.
مورې د ترکيې په پايتخت انقره کې وو. بس! يو ساعت مخکې يې له ريل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړو، رڼا يې بده لګېده، له شپاړس ساعته تياري وروسته مو سترګې بربښېدلې.
لنډې يې همدې مسلخ ته راوستو.
درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوريې څخه راغلي ول، زمونږ غوندې غير قانوني مهاجر ول او اروپا ته يې د تګ نيت درلود.
په څلورم سهار يې ټول د باندې را وايستو، يو اتلس ټايره موټر ولاړو. کانټېنر ته ورته او ږده ډبه يې درلوده، ور وختو، سرې غوښې راځړېدلې.
مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پايه پوست شوي اوږده څاروي ځوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای کې کېناستو.
لاس مې سوړ شو، ور و مې کتل، د يوه څاروي په حلاله شوي غاړې مې ګوتې ايښې وې.
ګوتې مې وسولولې، وچې وې. د څاروي ورون مې په ګوتو کې ټينګ کړ، کنګل و. دېوال ته مې لاس وروړ، پرخه يې را ايستلې وه. . ټول په يخچال کې ناست وو.
د يخچال د دروازې د ترلو غږ مې واورېد.
ټول غلي ول، ماشومانو په راوتليو رډو سترګو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچيني سپين ګروپونه بل وو.
موټر حرکت وکړ، يوــ يونيم هيڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را وايست، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنيان ونيو، ما هم تور ټکری تر ځان تاو کړ، له ټکري د چرګانو سوړ بوی ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو مسافرو هم د بکسونو ځنځيرونه کش کړل، شيبه وروسته يوه اخې يوه نجلۍ پاتې وه، ژامې يې سره لګېدلې،
نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به يې اضافه څه نه لرل.

د ورور جاکټ مې راوايست او د نجلۍ پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر څنګ ناستې ښځې څه وويل، دومره پوه شوم
چې خپله يې ده او منته رانه کوي.

مور ته مې وکتل، جاکټ ته يې وچې سترګې نيولې وې.

وخت تېرېده، يخني ډېرېده او د ماشومانو نا ارامۍ زور اخيست. شيبه وروسته بکسونو وازې خولې نيولې وې، د
اغوستلو وړ هر څه ترې اېستل شوي وو.

مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځير مې ورو تاړه.

يوې ښځې چيغه کړه، مخ مې ور واړاوه، يو کوچينی هلک يې په غېږه کې پروت و.

يوه رېږدور سړي په بېړه ماشوم ور واخيست، په سينه پورې يې ونيو، لاسونه يې ور وموښل، ماشوم په سد را غی.
خو يو بل تنکی ځوان رنګ شو.

نارينه ولاړ شول، او سپنز ديوال ته يې سوکان ونيول، يخچال چيغو په سر واخيست.

موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر ځړېدلو سرو غوښو راووته.

ټولو د وره خوا ته منډه واخيسته، يو ورون له چنګکه ښېل شو، مخامخ رابانديې راغی، ځان مې ځنډې ته کړ.
ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړ ول، ښځو او ماشومانو ژړل.

د يوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، يوه ځوان پر تور سرک پلتۍ وهلې وې، سر يې ځړېدلی و، درې تنه له
توپانچو سره ولاړ ول.

ځوان ته مې وکتل، خړ جاکټ يې د مټ په برخه کې په وينو سور و.

يوه وارخطا عرب په انګريزي ژبه وويل:

ـ د خدای له پاره، ماشومان مو له يخنۍ مړه شول.

يوه وسلوال چيغه کړه !

ـ ستاسو له پاره يو کانټېنر غوښه نه شو خرابولی.

بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشي ته يې لغته ورکړه، په غوسه يې وويل:

ـ موټر ته وخېژه !

ځوان په زحمت ولاړ شو.

هماغه وسلوال وويل:

ـ يخچال مو تر ټولو په ټيټه درجه درولی دی، که يې بند کړو، نو پوليس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه
ورم.

ټول بېرته خپلو ځايونو ته راغلو.

مور مې له ځايه نه وه خوځېدلې.

موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقيقو خلاصې دروازې د يخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترګې
لوڅې وې، يوه سړي يې پر اوږو توليا ور سموله.

لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېبده، خو د يخچال دروازه خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر بېرته حرکت وکړ، د ټپي ځوان زګيروی خوت، سړه هوا ورو ورو تودېدله، خو يخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوړ باد راته.
وخت ووت، يو ډنګر سړی او دوه ماشومان ړنګ شول، زما له مور پرته، نورو ټولو او سپنيز دېوال ته سوکان ونيول، ښځو او ماشومانو ژړل، نارينه وو، ناري وهلې...
موټر يودم بريک ونيو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سړي او سپني سره ولګېد، موټر روان شو، تېزه جټکه يې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.
پلار ته مې وکتل، له يوې ماشومې يې د غوښې لوی ورون ليرې کاوه.
مور ته مې سترګې ورواړولې، سر يې په غبرګو لاسونو کې ټينګ نيولی و.
شونډې مې تودې شوې، لاس مې ورووړ، پزه مې وينې وه.
ګنګس وم، ښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنګر سړی بېسده پراته ول.
مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې ګوتې تيرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.
يو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې يې وکوت، ژوندی و.
په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه يې د يخچال د دېوال غوندې سړه وه.
نجلۍ مې په ټټر پورې ونيوله، سر يې يوې خواته کوږ شو.
غبرګ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ يې زما له ټټره واخيسته، ورومې کتل، مور يې وه، دوه درې ځله يې د نجلۍ نوم واخيست، اوس مې هم په ياد دی، زينب نومېده.
مور يې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته يې يودم کوکه کړه.
چيغې ډېرې شوې، نه يخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.
مريم ټوخې واخيسته، څو ځله يې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخې وار نه ورکاوه، وروسته يې په جړ غږ وويل:
_نن ښه نه يم، دوه ځله مې وينه وګرځوله، د خبرو سبکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کيسه مې نيمګړې پاتې شي.
مريم وټوخل، بيا يې وويل:
_موټر جمپونه وخوړل، ودرېد، د يخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهيانو له سوړ بوی سره د څپو غږ راغی.
دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له موږ څخه يې وغوښتل چې له موټره کښته شو.
په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور يې تر وليو نيولې وه.
د باندې تياره وه، تود باد لګېده، يا به موږ ته تود ايسېده، خو هر رنګه چې و، د يخچال تر هوا ښه و.
شپېبه وروسته له پنځلسو کسانو څخه يو ولس تنه په شګلن ساحل کې ولاړ وو.
دوو ښځو ژړل، په يخچال کې يې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټينګې نيولې وې.
ښځو تر هغو چيغې وهلې چې د اتلس ټايره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.
پر شګو کېناستو، څپې په اوبو کې له راوتليو تيږو سره لګېدلې.
د ماشين غږ مو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشيني کشتۍ وه.
ورغلو، اوبه مو تر ځنګنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو. کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه يې مړ ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لګېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو ، ګڼو ګروپونو ته ورو ورو ور نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهيانو سوړ بوی ګډ و.
د اتم صنف جغرافيه راپه زړه شوه ، ليکلي و ، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکيې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.
فکر مې سم وخوت ، ساحل ته نږدې مې د ترکيې بيرغ وليد.
موږ د يوې لويې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو ، د کشتۍ د پوال سوری و ، ورغلو ، رهنما لاسي بتۍ بله کړه ، موږ د کشتۍ په ماشين کې وو. تر او سپنېزو زنګنو لويو ګراريو تېر شوو ، پورته وختو ، غتهٔ کوټه وه ، له سوريو د پوالونو څخه يې نری باد راووت ، د بتۍ سپينه رڼا پر پلاستيکي زړو خلتو لګېدله.
د رهنما په امر همالته کېناستو ، شپه مو د لرګي پر لندې تختې تېره کړه. ټوخې خوب ته نه پرېښودلم.
د سمندري مرغانو په چيغو مې سترګې رڼې کړې ، شاوخوا مې وکتل ، ټول ويده وو.
ولاړه شوم ، کونج ته په جوړ شوي نغري کې مرې ايرې پرتې وې. له زړو بوټونو ، ټوټو ، د سګريټو له ډبيو ، چيچل شويو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شويدي.
د کشتۍ سر ته د لرګي زينه ختلې وه. پر زينه مې لاس کېښود ، يو غږ مې واورېد ، پورته مې وکتل ، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخيژه.
ټوله ورځ په کشتۍ کې و ، يوازې د سمندري مرغانو اود يوې نيمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشين غږ مو اورېده.
ماښام تياره د باندې ووتو ، په وړه کشتۍ کې کېناستو ، تر ساحله ، پنځوس ، شپېته متره واټن و.
وچې ته وختو ، د کثافاتو موټر راغی ، باډۍ ته ور پورته شوو ، توري ډکې خلتې وې ، پرېوتو ، دوو سړو له کثافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.
موټر حرکت وکړ ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان يو. کم او زيات ، نيم ساعت وروسته خلطې رانه ليرې شوې. په ارته چهاردېوالۍ کې د غټو موټرو زرګونه ټايرونه پراته ول
د باروړونکې موټر باډۍ ته وختو ، ټايرونه د څاه د چکونو غوندې پر يوه بل ايښودل شوي وو. ډنګر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټايرونو مينځ ته ورکښته شم. همداسې مې وکړل ، ولاړه وم ، ځای تنګ و ، زنه مې د وروستي ټاير پر ژۍ لګېدله.
نورو ته مې وکتل ، ټول په ټايرونو کې ولاړ ول.
شېبه وروسته يې بل ټاير راوړ ، تور ټايرونه مې تر سر پورته وختل ، د رابړ بوی ته.
په وروستي ټاير يې د لرګي تخته کېښوده. دربا وه ، د تختې پر سر يې نور ټايرونه ايښودل.
ساعت ووت ، موټر حرکت وکړ ، د بدن کنټرول مې له اختياره وتلی و ، له جمپ سره به ټايرونو مخکې ، شاته ورسره وړلم.
هيڅ مې هم نه ليدل ، خو کله کله به مې له ښي اړخه د پلار غږ واورېد:
ـښه يې؟
دوه ساعته وروسته له ټايرونو څخه راوختم ، زړه مې راډکېده ، ټوک ټوک وم.
يوه کور ته يې بوتلو ، کوټه ښه وه ، اورسۍ يې لرله ، خو په اول منزل کې وو ، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې ټوخي واخيستم، سينه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لاړم، آېينې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وينو نيولې وې.
په درېيو ورځو کې مې دوه ځله وينه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ويل.
په څلورم ماښام يې يوه ځنګله ته بوتلو، هماغه يو ولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټينګار وکړ.
_پنځه ساعته پياده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي.
څه به مو ويل، په خپل اختيار نه وو.
مخکې لاړو، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ.
ټول کتار روان ول، يو وسلوال مخکې ته، بل په موږ پسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زوره درلود چې پل سم ځای کېږدم.
له يو نيم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونيوله، لوېې ډبرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لګېدله.
نږدې انګولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو يوه شوم چې لېوه دی.
پنځه دقيقې وروسته بېرته له ډبرو پورته شوو، د لېوانو انګولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په څنډه کې مخکې روان وو.
يودم درب شو، يو څوک لاندې ورغړېد، پسې ومې کتل، ټکرې د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو، د ښځې په ګېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتی و، وينو داري وهلې.
يوه عرب په بېړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترګې يې سپينې راوختې، سر يې يوې خواته کوږ شو.
سړي کوکه کړه، د ښځې سر يې په خپل ټتر پورې ټينګ ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل.
يو وسلوال ورغی، د سړي تر مټ يې ګوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.
لېوانو وانګولل.
هماغه وسلوال وويل:
_ځئ!
روان شوو، مخکې لاړو، خو لا هم د سړي چيغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انګولا هم ورسره ګډه شوه. چيغې او انګولاوې سره نږدې وې.
په څو غونډيو وختو، بېرته کښته شوو، خو ونې نه خلاصېدې.
له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرګيو جوړې يوې کوټې ته ور ننوتو، کوټه په ځنګله کې وه، وربې نه درلود، د بوالونه يې له پنډو تختو جوړ ول، د خيرن، مات ميز پر سر د ښکارې ټوپک تش پلاستيکي کارتوس ښکارېدل.
ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو يې يوه شوم چې له دې هېستنه به په دوی پسې روان يو.
اټکل مې سم وخوت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان راته غږېدل، ويل يې چې د يونان په خاوره کې ياست، د باندې به نه وځئ! سهار اته بجې به سره ګورو.
پربوتو، بيا مې له پښې سره يو څه ولګېدل، سر مې پورته کړ، د يوه عرب لاس و، پښه مې را ټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو، چونډۍ يې راولګوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، وېده و، پاتې شپه مې په رڼو سترګو تيره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار مې د چونډۍ وال له برګ لستوني وپېژاند ،له عمره پوخ چاغ عرب و ، سترګې يې مرې وې، نه يې راته کتل. د لندې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و.
اته بجې يو ډنګر سور ځوان راغی، پړاشوتي خولۍ لرونکی جاکټ يې اغوستی و ، ويې ويل چې تر ماښامه به همدلته یاست، وروسته يې ټولو ته يو يو ډبۍ بیسکیټ ورکړ او له کوټې ووت.
سر مې د پلار پر ځنګانه ولګاوه، خوب راته، ويده شوم.
کله چې مې سترګې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنګانه ایښی و.
وره ته ورغلم، د ونو له تېرو ، لندو پاڼو د مازديګرني لمر ژېړې وړانګې راوتلې وې.
ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شوو ، له نیم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد ، تر غونډۍ راتاو شوو ، سل، يو نیم سل متره مخکې پوخ سړک و.
د ونو په مینځ کې کېناستو ، يوه قاچاقبر رایاده کړه چې ساراګشت ته تیر شي. يوه شوم، اوږد مزل مو په مخکې و.
ماښام له سړکه يو اتلس ټایره موټر راوګرځېد ، په ګڼو ونو کې ننوت.
ورغلو ، په موټر کې د جامو مینځلو لوی ماشینونه بار ول. وروختو ، يوه ماشین ته مې پښې ور وغځولې.
چیغې شوې، ورو مې کتل، برګ لستوني چاغ عرب په ماشین کې نه ځایده، نورو دوو کسانو يې پر اوږو زور راوستی و.
کېناستم، د جامو مینځلو ځای بد نه و ، خو زنګنونه يې نیول.
څنګ ته مې پام شو ، ماشین سوری و ، هوا راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غیر قانوني مسا پرو د وړلو له پاره جوړ شویدي.
د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، يوه سړي د اورلګیت په اندازه کوچینۍ قوطۍ راته نیولې وه.
شېبه وروسته يې زما پر سر بل ماشین کېښود ، تیاره وه، يوازې په ماشین کې له پرې شوي سوري څخه خپه رڼا راوتله.
وخت ووت، قوطۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. يوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند يې درلود.
شېبه وروسته مې سترګې درنې شوې، خوب مې پوره و ، خو د بیهوښۍ څپه راباندې راتله. خبره په ژاولو کې راته واېسېده.
مریم همدومره غږېدلې وه.

* * *

سهار په دفتر کې وم چې ټلیفون راغی، ورور مې و ، ویل يې چې د پلار صحت ښه نه دی.
اندېښنه راولوېده، رخصت مې واخیست، سړک کنګل و ، موټر بې چاینه نه شوای تلای، د دربیو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله.
پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و ، خدای ته مې شکرونه وایستل.
درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نیمايي ورځ به مو د واورو په ویشتلو تېره کړه، کله چې په څلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اورېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه بجه د وردګو سيد اباد ته راورسېدم، د امريکايانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښو بدلي وو ، لاره بنده وه.
ماښام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي کې راته پيچلې وه.
سهار دفتر ته لاړم، د مريم يو ايمېل راغلی و.
ماخستن کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي و:
ـوخت نه و رامالوم، يو ساعت، دوه ساعته، يوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوښ راغلم، رڼا وه.
په سر کې مې ځړيکه شوه، کېناستم، ګنګس وم. شاوخوا مې وکتل، زنګ وهلي اوسپنې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـښه يې؟
مخ مې ورواړاوه، د موټر پر اشترنګ يې ډډه لګولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنګ وهلي بس کې وم.
مور ته مې وکتل، د څوکيو تر مينځ بېسده پرته وه.
پلار مې وويل:
ـوخت غواړي، زه خپله يو ساعت مخکې په سد راغلم.
د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښيښې ته پلاستيک نيول شوی و ، چوله مې کړ، يوه ډنګره ښځه پر ټاېر ناسته وه،
ماشوم ته يې په چوشک کې شيدې ورکولې.
د باندې ووتم، په سلګونو زاړه موټر يو پر بل پراته ول.
تر بس راتاوه شوم، وره ميداني وه، شاوخوا يې له زړو موټرو جوړ هسک د بوالونه را ګرځيدلي وو.
له يوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، وروم ی کتل، د موټر په شاتني بې پوښه سيټ کې چاغه ښځه ويده وه.
کرېنګ شو، پښو ته مې وره اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بيلدوزر په بيل کې يو څوک ناست و، ډکې
وېښته يې پر سر نه و پرېيښي، خو له راوتلي ټټر څخه يې پوه شوم چې نجلۍ ده.
نجلۍ پښې وځړولې، پر ورانه يې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنګ زاړه کاوبای نيکر له کمربنده يې توپانچه
ښېله کړه، پوه يې کړم چې بېرته شاته وګرځم.
بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خو لا يې غټې سترګې مړې ښکارېدلې.
پر بې پوښه زنګ وهلي څوکۍ کېناستم، له ماتې ښيښې مې د باندې وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټرول.
سر مې د مخامخ څوکۍ پر اوسپنه ولګاوه، د خپل وطن يادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه
ورته نيولې وه، کاغذ پران يې د بل کاغذپران په تار کې بند و.
وحيد مې سترګو ته ودرېد ، په صنف کې يې ماته کتل.
وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښيښې مې ور وکتل، سر خرېبلي نجلۍ د يوه زاړه موټر بانېټ
ټکاوه.
د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارينه ترې راووتل، په لاسونو کې يې نکلي کاسې وې.
مورې هم ورغلو، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راورسېد، يوه بوډا نکلي زړه کاسه راته ونيوله، په اوبو کې
جوش کړی کچالو پروت و.
بېرته بس ته راغلم، سوړ کچالو مې تر ستوني نه تېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باندې مې وکتل، خلک پر اوسپنو ناست وو، کچالو یې خوړل. له ببرو وېښتو او خیرنو جامو یې پوه شوم چې ډېر وخت یې اوبه نه دي لیدلي.
ټول زموږ غوندې غیر قانوني مهاجر وو، هره کورنۍ په یوه موټر کې اوسېدله.
مازدیګر مې یوه سندره واورېدله، د فرهاد دریا غږو. په بېړه د باندې ووتم، سندره د یوه امبولانس له زړې ډبې څخه راتله. ورغلم، دروازه مې وټکوله، د لسو-یولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړ، په بېړه مې وویل:
_افغانان یاست؟
د دروازې خېرنه پرده لیرې شوه، سلامته کورنۍ وه.
یوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونیولم، بلې پیغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.
شاوخوا مې وکتل. د سیروم د څړولو پر زنګنه پایه، خیرنې جامې راځوړندې وې، د موټر د ټایپ په راوتلیو کولمو پسې بیطرۍ تړلې وه. د انا زګیروی خوت، وضع یې ښه نه شوه راته ښکاره.
د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.
نیم ساعت ووت، د باندې راووتم، پیغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای ور وښود.
مور مې خبره کړه، سترګې یې وځلېدې. خو څه یې ونه ویل.
ماښام ژېړه رڼا شوه، ور و مې کتل، د یوه زاړه تراکتور ګروپ بل و.
ماخستن یې وچې وریجې په کاسو کې راواچولې، خو وږي وم، له غرمنې پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې.
پر یوه ټایر کېناستم، افغانه پیغله راغله، مینه ناکه نجلۍ راته وایسېده، مژګان نومېده، ویل یې چې تر استانبوله یې په طیاره کې راوړو، یونان ته په پښو راواوښتو او تر دې ځایه یې د جامو مینځلو په ماشینونو کې راورسولو.
مژګان وویل چې یو ځل یې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوګرځېدو، له دوو اونیو راهیسې دلته یو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ویل کړې دي، هلته مو د تره کور دی.
د دوو اونیو ټکي مې زړه وخوړ، خو مژګان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته ګوته ونیوله، وې ویل چې عراقیان دي، مور یې وایي چې له یو ویشتو ورځو راهیسته، دلته یو.
مژګان غلې شوه، ور و مې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا یې وویل چې بخت او طالع هم مهمې دي.
موږ تر ډېره پر ټایر ناست وو، سر خرېبلې نجلۍ د یوه سره سړي په غېږ کې پرته وه، یوه تور پوستې ځوان په خاورو کې پلتۍ وهلې وې، سندره یې ویله، په مانا یې نه پوهېدم، خو په غږ کې یې غم ګډ و. د موټرو تر ډېوال پورته ګڼ ستوري ځلېدل
سهار د مژګان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته یې توره چایجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ور و مې کتل، له تورو ښیښو لرونکې ښکلې موټر څخه یوه دنګه نجلۍ کښته شوه. نجلۍ پاکه او ښایسته ښکارېده، تورې، غټې عینکې یې په سترګو وې. لاړه او پر ټایر ځړېدلۍ سر غلې کېناسته.
له مژګان څخه مې وپوښتل:
_قاچاق وړونکې ده؟
وې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه، زموږ غونډې غير قانوني مهاجره.
حيرانه شوم.
مژګان وويل:
_ايرانۍ ده، کيسه يې راته وکړه، ورور يې په لاره کې يوناني پوليسو وويشت، قاچاقبر تر دې ځايه د رارسېدو
پيسې ورنه غواړي، خو دا يوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل کيږي، دا بايد له دېرشو
نارينه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.
بدن مې زيږ شو.
مژګان وويل:
_هاغه هلک وينې؟
د هغې په غځېدلې ګوتې پسې مې وکتل، پر لويه او سپنه ، ببر سرى تنکى ځوان ناست و.
ومې ويل:
_هو
_افغان دى، له دې ځايه سم نه ښکاري، خو که ورنږدې شې يوه سترګه يې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملګرى و ،
تندي واخيست، له قاچاقبر سره يې خوله ووهله، اوبه يې غوښتې، چاقو يې وخوړ.
د مژګان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېدې، د بې سرپرسته ماشومانو د اخيستلو
بازار تود و ، بېوډې ترې ايستل کېدل او يا هم فحشا ته اړ کېدل.
يو غږ مې واورېد ، د مژګان وړه خور وه، ويل يې چې د انا وضع ښه نه ده.
په بېړه ورغلو ، د مژګان پلار د زړې ښځې زنه ور تړله.
مژګان کوکه کړه، پر خپله انا ور پرېوته.
بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغى، لاس يې وينې و ، ويل يې چې د موټرو
په مينځ کې يې قبر کېنده، بيل نه و ، زړې او سپنې يې لاس ژوبل کړ.
بخت يارې راسره وکړه، اتم ماښام په يوه تېز رفتاره کشتۍ کې کېناستو ، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د
اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.
مژګان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کيسه يې راته وکړه، ويل يې چې سمندر طوفاني شو ،
يوه هسکه څپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.
د مژګان خبرو لړزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د ورېځو په لويه سپينه ټوټه لا د لوېدلي
لمر سرخي پرته وه.
مريم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دوې ورځې ووتې، د مریم درک مالوم نه شو، نه یې ایمېل راغی او نه هم ټلېفون.
د مریم د ټلېفون نومره مې ووهله، بند و.
اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.
یکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم یو ایمېل راغی. دومره یې لیکلي و چې د مریم خبرې.
خبرې مې راواخیستې، ټېکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپیوټر له لاوډ سپیکره د مریم ټوخی
راووت، یوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.
ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ټوخل، ساه یې لنډه لنډه کېده، په زحمت
یې وویل:
ـ څو ځله مې ټلېفون درته وکړ، نه وې.
بېرته ټوخې واخیسته.
پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.
د اوبو غورپ مې واورېد. غږ یو څه ښه شو، مریم ویلي ول:
ـ د ادریاتیک بحیره د غیر قانوني مهاجرینو هدیره وه، ددې بحیرې شنو اوبو سلګونه، نه پوهېږم، شاید تر دې ډېر
غیر قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د
ایټالیاوي پولیسو بېړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، همالته ور وختو،
ارت غار و، کمرنګه ګروپ پکې بلېده.
مخکې لاړو، میداني وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپین لاسونه ترې راوتلي وو.
تېرو ته کېناستو، چیغې وې، د دوو ډبرو تر مینځ د انسان سپینه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لندو ډبرو
ځاځکې ځاځکې اوبه راتویېدلې.
په قفسونو کې د مفلسو خلکو زګیروي ختل.
د مژګان دوی کورنۍ یې په هماغه سهار د باندې وایسته، خو موږ ته دریمه ورځ نوبت راغی.
شنو غونډیو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لندې وې. له نري باد سره د نمجن بوی ګډ و.
لنډه لاره وه، بس، یو اځې یوه غونډۍ ور هاخوا لاندې پر تک تور سړک د ناجو دو نو شنې، تېرې، پرېوللې پاڼې
راغلې وې.
سړک ته ورکښته شوو، یو ټرېلر ودرېد، د سیټ تر شا چپرکټ ته ور تېر شوو، همالته کېناستو.
موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سړک ته نږدې د یوه ګوښې کور مخې ته پرېښودو.
ځلوبښت، پنځه ځلوبښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وره کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ اېښې وې،
څنګ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د یخچال دروازه نیمه لوڅو عکسونو نیولې وه.
ورغلو، پر څوکیو کېناستو، د څنګ له کوټې خندا راتله.
پاو ووت، یوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله واژه واژه کوله، دوې شپې یې د تبې له لاسه سترګې نه وې سره ور
وستې.
چېرته تلو، له چا سره تلو، څنګه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایټالیا په مني کې لا دومره زور و، چې ونې او بوټي شنه وساتي.
کړپ شو، ور ومې کتل، مور مې د یخچال ور پرانیستی و. ورغلم، یو بوتل مې را واخیست، پزې ته مې ور ووړ، د الکولو بوی ترې ته.
د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې را وایستل، بېرته کړکۍ ته ور وګرځېدم.
د اوبو له غوړپ سره ټوخې واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلار ته مې وکتل، د یوه سترګې پټې وې، بلې غولې ته وچې سترګې نیولې وې، د جاکټ استر مې پر شونډو تېر کړ، ور ومې کتل، خړ استر په وینو سور و.
ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ماښام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره وېښته درلودل، دوهم یې له وریځو پرته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېښي. یوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی.
ځنګل و، خو ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، تر ډېره له سړک سره روان وو. وروسته مو لاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوې د وړو ستورو غوندې ښکارېدلې.
باران شو، دوو رهنماوو د پراشوټي جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښته او اوږې مې لندې شوې، په زېرپیرانۍ کې ګنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.
باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لګېدو له غږ سره پشهاری هم ګډ شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سیند روان و، په تیاره کې یې سپین ځګونه له ورایه ښکارېدل.
یوه غار ته ور وګرځېدو، ارت وچ ځای و، هماله کېناستو.
ځېږور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوایسته، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تیږو راځوړند نري واښه هم مالومېدل.
وخت ووت، خو باران ونه درېد.
پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترګې پټې وې.
د الکولو بوی راغی، مخ مې ور واړاوه، سرخرېیلي چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و، ځېږور یې زما مور ته کتل.
پلار ته ورنږدې شوم.
رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لویدلې وه چې زما د مور په اړه غږېږي.
مور ته مې وکتل، سر یې پر ځنګنو ایښی و، پر سپینه غاړه یې لانده پیچلي وېښته سرېښ ول.
ما هم د خپل پلار پر اوږه سر ولګاوه. یو وخت مې د بکس د ځنځیر د کشېدو غږ واورېد، ور ومې کتل، مور مې د تشناب کاغذ ور اخیست.
رهنماوو وچې سترګې ورته نیولې وې، بیا یې وخندل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندې ووتم.
اسمان برګ و، د وریځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تر دې دمه دومره سپینه، تېزه سپوږمۍ نه وه لیدلې.
مخکې لاړو، بوټي وښورېد، زړه مې خولې ته راغی، سویه وه، منډه یې واخیسته، ان سیورۍ یې هم ښکارېده.
مور مې ګڼو نیالګیو ته ور وګرځېده، زه پر یوه هواره تېږه کېناستم، د اوبو له شنهاري سره د شغالانو کوکې هم ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودم يو سيوری راباندې راغی، زړه مې ولړځېد ، څښور رهنما مې مخې ته ودرېد ، لاس يې راوغځاوه، پورې مې واهه، غوټه يې کړه، په غيږ کې يې ونيولم، لندې شونډې يې زما پر بغورکېښودې، له خولې يې د الکولو بوی ته. ساه مې بنده شوه، سږی مې تر څنو ونيو ، نه ليرې کېده. چيغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وينو داره وکړه. سږی يودم شاته شو ، لاس يې پر خپله غاړه تېر کړ، ګوتې يې وسولولې، وينه وه.
په کرکه يې وويل:
_ايق !
ماته يې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وينو خوند نيولې وه.
سږی دوه ګامه شاته شو ، له ټوخې سره ګډه ناره مې تر خولې راووته !
_ابا ! ! !
سږي منډه کړه !
چيغه شوه، پاڼې وخوځېدې، مور مې له ګڼو نيالګيو راووته، منډه يې کړه، د چاغ، سر خرېيلي رهنما لنډ لاس يې خلاصو وېښتو ته ور ورسېد ، دواړه پر ځمکه ولوېدل.
وړې ډبرې ورغړېدې، ور ومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چيغې يې د سيند له خوا راتلې.
منډه مې ور واخيسته، له ګڼو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خرېيلي سږي سر ته سوکان نيولې وو. بيا يې يودم له ځمکې يوه لويه ډبره ور پورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولګېدل، ور ومې کتل، د سږي د سر وينې او د غوښې سرېښناکه وړې ټوټې وې.
په مور پسې مې سترګې ور غړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پاڼ پر ژۍ ولاړه وه، ځګنو اوبو ته يې کتل، د سپين ګرېوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص وېښته يې باد يوې، بلې خواته سره اړول.
پلار مې تر مټ ونيو ، جټکه مې ورکړه، ور ويې کتل، يوه تېره چيغه يې تر خولې راووته:
_نه !
مريم ټوخې واخيسته، تر ډېرو يې وټوخل، بيا له ټوخې سره ژړا ګډه شوه، په زحمت يې وويل:
_پلار مې ور ورسېد ، خو يوائې زما د مور د کميس سپينه تراډه په ګوتو ورغله.
مور دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپينو ځګونو کې ورکه وه، اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهارې يې خوت.
د مريم ژړا زور واخيست، ژړا او ټوخې خبرو ته نه پرېښودله، بيا يې ساه بنده شوه، يو دم يې خوړ وهل، يوه شېبه هيڅ هم نه و ، وروسته خرهاری راغی، ښځينه وارخطا چيغې پکې ګډې شوې، پر کاشيو د بوټونو کړپا ، په ايټالوي ژبه نارينه او ښځينه وارخطا غږونه او د تذکرې د ټاېرونو کرښنده اواز. بس ! همدومره، پاتې لس دقيقې سپينې وې.
په سهار مې لوسي ته ايميل ولېږه او د مريم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، يوه بجه يې لنډ ځواب راغی:
_ښښنه غواړم. مريم تېره اوونۍ مړه شوه.
ولاړ شوم، په دهلېز کې مې يو همکار په مخه راغی، په حيرانۍ يې وپوښتل:
_سترګې دې له اوښکو ډکې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حويلۍ ته کښته شوم.
لمر و، د سټوډيو د بام په ناوه پسې يوه لوښت کنګل را ځړېده.
بېرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ورولېږله او هېله مې ترې وکړه چې ټلېفون راته وکړي.
ځلرويشت ساعته تېر شول، خو درک يې مالوم نه شو.
په دوهم ايمېل کې مې يو بل ټکی هم اضافه کړ:
_د مريم له پاره.
په سبا يې يو اوږد ايمېل راته ليکلی و. ايمېل مې پرنټ کړ، ماخستن بخارۍ ته نږدې کېناستم، لوسي ليکلي وو:
_وبښه، تر ټلېفونه مې ليکلي مالومات غوره وګڼل، پوهېږم، مريم راته ويلي وو، چې يو څوک يې د ژوند کيسه ليکي.
مريم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، يوازې يوه دقيقه په هوښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه کړم چې په ټايپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ايمېل کړم.
مريم يې ځلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پوليس ورسره ول، ويل يې چې د تحقيق په وخت کې يې وينه وګرځوله.
معايناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلۍ د سږو سرطان درلود، دې بايد د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.
مريم غلې نجلۍ وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.
يوه ورځ يې راته وويل:
_عمه لوسي! مرګ ته مې څو ورځې پاتې دي؟
غلې وم.
وبې ويل:
_داسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم را لنډې کړي؟
خو په سبا يې مرګ ته زړه نه کېده. علت مې ونه پوښت، کمپيوټر ته يې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه، د يوه ځوان عکس و، ښکلې غټې سترګې يې درلودې.
مريم په خوند وويل:
_وحيد مې ولېکه، څو خيرې راغلې، خو خپله مينه مې په اسانۍ پکې ومونده.
يودم يې وخندل:
_ته ورته وګوره! له ځانه يې څه جوړ کړېدي، ږيره او برېت يې نشته.
ولاړه شوه، ټينګه يې په غېږ کې ونيولم، زنه يې زما پر اوږه راکېښوده، يودم غريو واخيسته:
_اه! عمه لوسي! مرګ ته مې زړه نه کېږي.
خو په سهار يې بيا ژړل، له خبرې يې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
غرمه مې د روغتون په حويلۍ کې ولېده، پر اوږده سيمټي څوکۍ يوازې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راويې کتل، سترګې يې لا سرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شپبه دواړه غلي وو، مريم ځمکې ته کتل، د بني بوټ په څوکه يې ژېړې پاڼې راټولولې.
ورو مې وويل:
_باد سوړ دی، نه څو؟
هماغسې يې ځمکې ته کتل. يو دم غريو واخيسته. د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو. وخت ووت، ويې ويل:
_وحيد ته مې ټلېفون وکړ، د خندا غږ راغی، ومې پوښت، نامزادې يې په واوره ويشت.
مريم په سبا بل سيمکارت رانه وغوښت، ويل يې چې وحيد څو ځله زنګ ورته وهلی، ايمېلونه يې رالېږلي، خو دا نه غواړي چې ځواب ورکړي.
بله شپه نوکري وم، په دهلېز کې مې د مريم غږ واورېد، څه يې ويل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا يې نه پوهېدم، خو درد پکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مريم پر کټ ناسته وه، سپينه روجايي سرو وينو نيولې وه.
په بيړه ورغلم، د مريم خوله، غاړه او ټټر په وينو سره ول.
مخ يې راواړاوه، ورو يې وويل:
_وحيد مې خوشاله وليد، کوم بل ارمان نه لرم.
مريم بيا هيڅکله د فيس بوک مخ ونه ليد، بانه يې دا وه چې وخت ضايع کوي، دې به پښتو سايټونه کتل.
يوه ورځ يې راته وويل:
_اه! عمه لوسي! ته مې ډېره په تکليف کړې، خو يوه وروستۍ خبره مې هم ومنه!. زما تر بالښت لاندې د افغانستان نقشه او د وحيد عکس دی، هيله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کېږدې.
لوسي همدومره ليکلي وو.
په سبا مې ايمېل ورولېږه او د مريم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ يې ځواب راغی، ليکلي يې وو، چې مريم په تا باور درلود، خو نه يې غوښتل چې عکس يې په کتاب کې راشي.
په بل ايمېل کې مې ډاډ ورکړ، عکس يې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلېفون کې د مريم خبرې راپه زړه شوې:
_نه، دومره بدرنګه هم نه يم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پيچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس، له رنګه يو څه توره يم.
ټول سم ول، يوازې په غټو تورو سترګو کې ډنډ اوښکې ترې هېرې وې.

(پای)

۱۳۹۱ ل کال

د عقرب شلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library